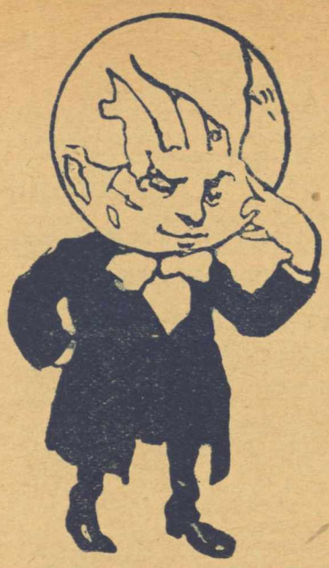

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε' ΑΡ. 247

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 27 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

Ἐπιταγαὶ καὶ Ἐπιστολαὶ ἀπ'εὐθείας πρὸς τὸν
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Ἐτησία δρ. 50.—	Ἐξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	» Φρ. 50.—	» Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ	» Δολ. 4.—	» Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας : 50 λεπτὰ ἡ λέξις δι' ὅλους. Διὰ ποιήματα καὶ ἐμπορικὰς καταγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΡΓΑΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΙΑΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΩΣ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ

III. *Τὸ στάδιον τοῦ ἔρωτος*

Καὶ τώρα, νεαρέ μου ἐρωτευμένε, εἰσέρχεσθε μαζύ μὲ τὴν ὡραίαν σας εἰς τὸ στάδιον τοῦ ἔρωτος, στάδιον πολὺ δυσκολώτερον τῶν δύο προηγουμένων. Ἐδῶ χρειάζεται ὁλόκληρος ἐπιστήμη, πλοῦτος γνώσεων, αἱ ὁποῖαι ὅμως θέλουν καὶ τηνιστὴν τήρησιν, καὶ ἐφαρμογήν των. Ὁ Ἔρως εἶναι, κι' αὐτός, κατηγήτησε δηλαδὴ νὰ εἶναι μιὰ ὁλόκληρος ἐπιχείρησις ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἔχῃ ἄριστον διαχειριστὴν. Εἰδ' ἄλλως χρεωκοπεῖ, γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε καὶ τὴν χρηματιστηριακὴν γλῶσσαν, τὴν μόνην σήμερον ὁμιλουμένην ἐν Ἑλλάδι.

Ἀγαπᾶτε λοιπὸν μιὰ νέα καὶ εὑρίσκεσθε μαζύ της εἰς σχέσεις ἐρωτικάς. Τῆς ἔχετε δώσει τὴν καρδιά σας, τῆς ἔχετε ἀφιερώσει τὴ ζωή σας, σχεδιάζετε γιὰ τὸ μέλλον, ἔχετε συνδεθῆ ψυχικὰ μαζύ της καὶ ὅλα αὐτὰ ἔχετε τὴν ἀντίληψιν ὅτι σᾶς παρέχουν δικαιώματα. Καὶ τῆς ἐπιβάλλεσθε, τὴν θέτετε ὑπὸ περιορισμούς, τὴν φωτᾶτε κάθε μέρα ποῦ ἐπῆγε, τί ἔκανε, καὶ τί σκέπτεται νὰ κάνῃ, ποιὸν εἶδε, μὲ ποιὸν μίλησε, τί ὥρα ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι της. Λοιπόν, κύριοί μου, αὐτὸ εἶναι ὁλέθριον διὰ τὸν ἔρωτα. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ ἔρως μὲ περιορισμούς: Νομίζετε ὅτι μὲ τὸ ἐπιβάλλον σας καὶ μὲ τὰς ἀπαγορεύσεις σας θὰ μπορέσετε νὰ κρατήσετε τὴν ἀγάπη της ἢ βλέποντας ἴσως τὸ ἐνδιαφέρον σας, νομίζετε ὅτι θὰ σᾶς ἀγαπήσῃ περισσότερον; Αὐτὸ μπορεῖτε νὰ τὸ ἐπιτύχετε μόνον μὲ τὸ ἀντίθετον. Ἂν τῆς δεικνύσεσθε ἀδιάφορος, ἂν δὲν τὴν πιέζετε καθημερινῶς μὲ ἀνοήτους ἐρωτήσεις καὶ ἂν ἐπὶ τέλους μὲ μιὰ λέξι δὲν τῆς περιορίζετε τὴν ἐλευθερία της, δῶρον πολυαμώτατον γιὰ τὴν γυναῖκα ὅσο καὶ γιὰ τὸν ἄνδρα, αὐτὸ θὰ τὴν κάνῃ νὰ σκεφθῇ ὅτι εἶσθε εὐγενικὴ ψυχή, ὅτι ἔχετε ἐμπιστοσύνην στὴ φίλη σας καὶ θὰ προσπαθήσῃ τότε μὲ κάθε τρόπο, γιὰ νὰ φανῇ ἀνταξία σας, νὰ μὴ κάνῃ τίποτα ποῦ νὰ σᾶς προσβάλλῃ. Σκεφθῆτε ὅμως καὶ τὸ ἀντίθετο: Τῆς ἀπαγορεύετε κάτι, τὴν διατάσσετε νὰ μὴ δῇ κάποιο ὡρισμένο πρόσωπο ἢ νὰ μὴ κάνῃ ἕνα ὡρισμένο πρᾶγμα. Ἡ ἀγανακτησις τότε τὴν πνίγει καὶ ἀκριβῶς διότι τῆς τὸ ἀπαγορεύσατε θὰ τὸ κάμῃ, νὰ εἶσθε βέβαιοι, ἐνῶ δὲν θὰ τὸ ἔκαμε ἴσως ἂν δὲν ἐπεμένατε τόσο πολύ. Σᾶς δυσαρεστεῖ κάτι ποὺ κάνει καὶ ποὺ σεῖς βρίσκετε ἀπρεπές. Νὰ τῆς τὸ πῆτε μὲ τρόπο εὐγενικό, τρυφερό, παρακαλέστε την καὶ πῆτε της πῶς θὰ ἤσθε πολὺ εὐχαριστημένος ἂν αἱ ἀντιλήψεις σας γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα συνέπιπτον καὶ τέλος ἀρῆστε την στὴ διάθεσί της, χωρὶς νὰ τῆς ἐπιβληθῆτε, νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Ἂν σᾶς ἀγαπᾶ θὰ ὑποταχθῇ στὴ θέλησί σας, ποὺ θὰ εἶναι ὅμως περισσότερο ὡς παράκλησις διατυπωμένη παρὰ ὡς θέλησις.

Ζῆτε ἁρμονικὰ καὶ εὐτυχισμένα. Καὶ σεῖς θέλοντας νὰ κεντήσετε τὴν ἀγάπη της καταφεύγετε σὲ διόφορα μικροτεχνάσματα παλιὰ σὰν τὴν Καπνικαρέα. Κάνετε τὸν ἀριστοκράτη, τὸν καθ' ὑπερβολὴν ἄνθρωπο τοῦ κόσμου, ντύνεσθε ἐξαιρετικά, ἐξεζητημένα, κομψά, προσποιεῖσθε πῶς εἶσθε πνιγμένος στὶς ὑποθέσεις, δὲν ἠηγαίνετε τακτικὰ στὰ φραντεβοῦ σας καὶ ἀφίνετε νὰ καταλαβαίνῃ πῶς ἴσως εἶσθε κοὶ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἄλλη. Ἡ ἐσχάτη πλάνη! Πρέπει πρῶτα νὰ ἀλοβετε ὑπ' ὄψει σας, ἀγαπητοί μου ὅτι ἡ γυναῖκες συμπαθοῦν ἴσως τοὺς ἀηδεῖς κομψευομένους τύπους, μὲ τὸ μονόκλ καὶ τὴς ἄσπρες γκέτες, οὐδέποτε ὅμως τοὺς ἀγαποῦν. Γελοῦν μαζύ τους, τοὺς εἰρωνεύονται, φλερτάρουν λίγο, ἀλλὰ μόλις μυρισθοῦν πῶς τὰ πράγματα λαμβάνουν ἄλλην τροπὴν τοὺς γελοῦν κατὰ πρόσωπο καὶ τοὺς γυρνοῦν τὴν πλάτη. Ὁ ἄνδρας πρέπει πάντα νὰ εἶναι ἄνδρας, Κομψότης, κάποια ἰδιοτροπία στὸ ντύσιμο, ἕνα λεπτὸ ἄρωμα, πολὺ λεπτὸ καὶ καθόλου βαρύ, Ὅλα αὐτὰ ἐπιτρέπονται. Αὐτὸ τὸ ὕρος ὅμως τοῦ μπλαζέ, ἡ μετρημένη χειρονομία, τὸ βεβιασμένο καὶ ψεύτικο γέλοιο, ἡ θηλυπρεπεῖς κινήσεις, ἡ ξεψυχισμένη φωνὴ γιὰ νὰ μὴ φωνάζουν λίγο πιὸ δυνατὰ καὶ χάσουν τὸν τίτλον τοῦ ἀριστοκράτου, ὅλαι αὐταὶ αἱ γελοῖαι προσπάθειαι τῶν σημερινῶν δανδήδων εἶναι ἀηδέστατοι γιὰ τὴς γυναῖκες. Δείχνετε ἀφοσίωση λοιπὸν σεὶν ἐρωμένη, μὴν τὴν κάνετε νὰ πιστεύῃ πῶς ἀγαπᾶτε ἄλλη. Ἀλλὰ ὅταν λέγω ἀφοσίωσι, δὲν ἐννοῶ νὰ πέρνετε ὕρος ἀπελπισμένον καὶ ἠλίθιον καὶ νὰ μὴ ξεκολλᾶτε τὰ μάτια σας ἀπὸ πάνω της. Μπορεῖτε καλλίτερα νὰ φαίνεσθε εὔθυμος, νὰ φαίνεσθε ζωηρός, ὁμιλητικός, χωρὶς καμμία ἀμηχανία, ἀλλὰ πάντοτε νὰ φαίνεται πῶς σᾶς ἀπασχολεῖ κάτι. Αὐτὸ τὸ κάτι εἶνε ἐκείνη Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ποὺ θὰ κατορθώσετε νὰ ξεμπλέξετε ἀπὸ τὸν κύκλο σας, ἠηγαίνετε κοντά της, καϊδέφιε την μὲ μιὰ τρυφερὴ ματιὰ καὶ ρωτῆστε την ἂν εἶναι καλά, ἂν διασκεδάζῃ. Ψιθυρῆστε της κάτι. Δεῖξτε της ὅτι πάντοτε αὐτὴν σκέπτεσθε καὶ γύρω σ' αὐτὴν στρέφεται ὁ νοῦς σας Ἡ ἐρωμένη σας σᾶς λατρεύει. ROMEO

ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΡΩΤΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

— Δεσποινίς... — Κύριε...
— Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ; — Πῶς εἴπατε;
— Ἂν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ.
— Καὶ τί μπορεῖ νὰ πῇ ἕνας κύριος σὲ μιὰ κυρία, ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα δρόμο σκοτεινὸ καὶ τέτοια ὥρα;
— Πολλὰ πράγματα καὶ ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα. Πρῶτον, ὅτι εἶνε ἕνα θελκτικότατο πλάσμα καὶ δεύτερον ὅτι θὰ ἦταν μεγάλη εὐτυχία γι' αὐτὸν ν' ἀπολαύσῃ τὸ γοητευτικὸ αὐτὸ πλασματάκι. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ δρόμος εἶναι σκοτεινός, ἡ ὥρα εἶνε τέτοια καὶ βρίσκομαι μπροστὰ σὲ μιὰ κυρία, ἐπαναλαμβάνω.
— Κύριε, εἴσθε βαναυσος!
— Ὄχι, κυρία μου, εἶμαι τρελλὰ ἐρωτευμένος. Σᾶς ποθῶ καὶ θὰ φιλήσω τὸ ντεκολτέ σας αὐτὴ τὴ στιγμή!
— Μ' αὐτὸ εἶναι ἀνυπόφορο! Θὰ μὲ ἀναγκάσετε νὰ φωνάξω βοήθεια!
— Θὰ χάσετε μάταια τὸ ὡραῖο μέταλλο τῆς φωνῆς σας. Δὲ θὰ σᾶς ἀκούσῃ κανείς.
— Μὰ θεέ μου:
Καὶ δυὸ χέρια ἁπλώθηκαν πρὸς τὸ μέρος τῆς κυρίας. Ὁ κύριος ἐπέμενε ὁριστικῶς νὰ κάνῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶχε προειπεῖ.
Κάποια κοινὴ ὅμως παροιμία, λακωτάτη μέν, σοφὴ δέ, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς ἀγαπάει τὸν κλέφτη, ἀγαπάει ὅμως καὶ τὸν ἀτυχῆ νοικοκύρη. Ὁ τολμηρὸς νυκτερινὸς διαβάτης εἶχε λογαριάσει χωρὶς τὸν ξενοδόχον αὐτὸς δὲ ὡς γνωστόν, ὑπὸ τὰς εὐδαίμονας σημερινὰς συνθήκας τοῦ βίου ἀποτελεῖ τὸν ἀσπονδότερον μα. ἐχθρόν. Εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν τὸν ρόλον τοῦ ξενοδόχου τὸν ἔπαιξε κάποιος κομψὸς καὶ ρωμαλέος κύριος ποὺ ὡς ἐκ θαύματος ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐνεφανίζετο εἰς τὴν καμπτὴν τοῦ δρόμου. Τὰ ἀντελήφθη ὅλα ἀμέσως καὶ ἔφαμοζων πιστῶς τὸ «χρόνου φείδου» ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ αὐθάδους ποὺ ἀσφαλῶς τὰ ἐπροξενοῦσε τὰ κακά εἰς τὴν κυρίαν. Ὁ ἀτυχὴς ἐρωτευμένος, ἀφοῦ ἔφαγε μερικές, ἐσκέφθη ὅτι καλὸν θὰ ἦτο «νὰ τοῦδίνῃ».
— Κύριέ μου... πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.
— Ἂν δὲν μιλούσαμε καθόλου γ' αὐτό.
— Μὲ σώσατε ἀπὸ ἕνα τρας!
— Εἶσθε ὑπερβολική. Ἂν δὲν ἤμουν ἐγὼ θὰ ἦταν ἕνας ἄλλος.
Πολὺ λίγοι θὰ εἶχαν τὸ θάρρος σας!
— Μὰ κι' αὐτὸς τί αὐθάδης ποὺ ἦταν! Ἀπορῶ ὅμως πῶς βγαίνετε τέτοια ὥρα ἔξω χωρὶς νὰ φοβᾶσθε.
— Ναί, σήμερα εἶχα ἀργήσει ἐξαιρετικὰ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.
— Δὲν πρέπει νὰ ποτὲ μιὰ κυρία τόσο νόστιμη, τόσον χαριτωμένη σᾶν καὶ σᾶς νὰ βγαίνῃ μόνη. Μπορούσατε νὰ βρῆτε μιὰ εὐχάριστη συντροφιά.
— Δὲν ἔχω κανέναν.
— Τοτε προσφέρομαι ἐγὼ καὶ ἂν τὸ ἐπιτρέπεται σᾶς συνοδεύω.
Εὐχαρίστως, κύριε.
Περπατοῦν τώρα καὶ μιλοῦν πιὸ σιγά. Τὰ λόγια τους δὲν διακρίνονται. Μὰ φαίνεται πῶς ὁ κομψὸς κύριος λέει στὴν κυρία πολλὰ ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἀκούει μὲ τὸ κεφάλι χαμηλωμένο. Τὸ ἀποτέλεσμα· ἰδοὺ το:
— *Δυνεοvοίr*, αὔριο στὶς 6 1)2.
— Θὰ σὲ περιμένω, ἀγάπη μου!
Καὶ ὁ ἱπποτικὸς κύριος τὴν ἀφίνει, τρίβοντας τὰ χέρια ἀπὸ εὐχάρεστησι γιὰ τὴ νέα του κατάκτησι. Σὲ λίγα λεπτὰ βρίσκεται σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖο, ὅπου, πέρνοντας τὸ παγωτό του, τὸν περίμενε ἐκεῖνος ἀκριβῶς ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε ἐπιτεθῆ στὴν κυρία καὶ τὴς ἔφαγε ἀπ' αὐτόν. Ἐκαλησπερίζηκαν θερμότατα.
— Λοιπόν; — Ἐπιτυχία ὅπως πάντα.
— Μπράβο! Τὰ συγχαρητήριά μου.
— Μάκαιοι ἐπαιξες σὰν ἠθοποιὸς τὸ γρόλοσου.
— Εἶδες;! Χτυποῦσες δυνατὰ ὅμως ἀδελφέ! Μοῦδωσες μιὰ κλωτσιὰ π' ἀκόμα μὲ πονόει;
— Δὲν τὸ ἀντελήφθηκα!
— Τὸ ἀντελήφθηκα ὅμως ἐγώ! Ἄκου τώρα: Αὔριο εἶναι ἡ σειρά σου, Θὰ ριχθῆς σ' ἐκείνη τὴ μικρούλα, τὴν τραπεζιτικὴ ὑπάλληλο, θὰ ἐπέμβω ἐγώ, θὰ σὲ δείρω καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά! Ο ΠΥΜ

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΙΖΙ

ΟΤΑΝ ΓΑΥΓΙΖΗ Ο ΝΤΙΚ

Ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἡ νεαρὰ κυρία Ἀμαλία ἤοχισε νὰ δέχεται καὶ κατ' οἶκον τὸν ἐραστήν της, ἐπίσης νεαρὸν κ. Γάστωνα. Ἡ κ. Ἀμαλία εἶχε πανδρευθῆ πρὸ τεσσάρων μηνῶν τὸν πρώην σπιτονοικοκύρην της. Ἐπάνω εἰς μιαν σφοδρὰν συζήτησιν περὶ ἐνοικιοστασίου ὁ σπιτονοικοκύρης «τῆς τά ἔρριξε». Ἡ κ. Ἀμαλία τὸ καλλίτερον ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ δεχθῇ. Ἔτσι τὸ ζήτημα τοῦ ἐνοικιοστασίου διεκανονίζετο κατὰ τρόπον ἐπαρκῶς ἰκανοποιητικὸν δι' ἀμφοτέρους. Ὁ κὺρ-Γιώργης ἦτο εἰς ἀνθηροτάτην κατάστασιν οἰκονομικῶς ὄχι ὅμως καὶ... σωματικῶς. Πρὸ πολλοῦ εἶχε διελθει τὸν Ρουβίκωνα. Σχεδὸν πενηντάρης τώρα, κατέφυγεν εἰς τὸν γάμον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ διέλθῃ ἐν ἀναπαύσει τὰ ὑπόλοιπα ἔτη τῆς ζωῆς του.

Κάθε ἄλλο ὅμως παρὰ διὰ λόγους ἀναπαύσεως ὑπανδρεύθη ἡ σφριγῶσα κ. Ἀμαλία. Εὑρίσκετο εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην ποὺ ἡ κλῆσις καὶ τὸ πολυτελὲς ντύσιμο ἀποτελοῦν τοὺς δύο κυριωτέρους παράγοντας τῆς εὐτυχίας. Ἀλλὰ ὁ κὺρ Γιώργης δὲν ἐκινεῖτο ἀπὸ τὴν πολυθρόνα του καί, ὅπως ἦτο φυσικόν, ἡ νεαρὰ συμβία του ἐξῄτησεν ἄλλοῦ τὴν εὐτυχία της. Εἰς ἄλλην πολυθρόναν.

Τὴν πρώτην φορὰν ποὺ ἐδέχθη στὸ σπίτι της τὸν ἐραστὴν της δὲν κατώρθωσε νὰ συνομιλήσουν μαζῆ παρὰ ὀλίγα μόνον λεπτά. Ἐνῶ καὶ οἱ δύο εἶχον παραδοθῆ εἰς τὸ πρῶτον ὀνειροπόλημα, αἴφνης ἄρχισε νὰ γαυγίζῃ τὸ ἀγαπημένο σκυλάκι τοῦ κὺρ Γιώργη, ὁ Ντικ.
— Φύγε, εἶπεν ἡ Ἀμαλία εἰς τὸν ἐραστήν της! Ἔρχεται ὁ ἄντρας μου.
Καὶ ὁ δυστυχὴς ἐραστὴς ἀναγκάσθηκε νὰ διακόψῃ τήν... συναυλία τουκαὶνὰ ἐξαφανισθῆ.
Ο Ντικ εἶχε μία περίεργον συνήθειαν: Δὲν ἐγαύγιζε ποτὲ ἄλλοτε παρὰ μόνον ὅταν ἐνοιωσθε πῶς ἔρχεται ὁ κὺρ Γιώργης. Ἔτυχεν ὅμως δυὸ φορὲς ποὺ ἡ κ. Ἀμαλία ἐφιλοξενοῦσε τὸν κ. Γάστωνα νὰ γαυγίσῃ ὁ Ντὶκ καὶ χωρὶς νὰ ἔρχεται ὁ σύζυγος. Τὸ πρᾶγμα εἶχε ἀνησυχήσει πολὺ τὴν νεαραν σύζυγον. Μὲ τὸ βρωμοσκυλλο αὐτὸ τῆς ἦτο ἀδύνατον νὰ συζητήσῃ μὰ τὸν ἐραστήν της.

Τὴν τελευταίαν φορὰν ποὺ τὸν ἐδέχθη δὲν ἐπέρασαν λίγα λεπτὰ καὶ ὁ Ντὶκ ἄρχισε πάλιν νὰ γαυγίζῃ ἀδιακόπως. Ὁ ἐραστὴς δὲν ἔχασε τότε καιρόν. Ἀποχαιρέτησε βιαστικὰ τὴν φίλην του κ' ἐξῃφανίσθη. Ἐπὶ τέλους ἡ Ἀμαλία ἐθύμωσε. Ἔπιασε τὸ πεισματάρικο σκυλλάκι κ' ἑτοιμαζότανε νὰ τὸ πνίξῃ. Ὅταν ἔξαφνα διακρίνει στὴν οὐρά του μιὰ καρφίτσα. Τὸ δυστυχισμένο σκυλλὶ ἐπονοῦσεν φαίνεται καὶ γι' αὐτὸ ἐγαύγιζε. Ἀλλὰ ποιός εἶχε σκοινοθετήσει αὐτὴν τὴν κωμῳδία; Ἡ κ. Ἀμαλία ἐφύλαξε μιὰ μέρα, ποὺ εἶχε πάλιν ἔλθει ὁ ἐραστής της, καὶ ἀνεκάλυψε τὴν ὑπηρέτριά της ποὺ ἐτριποῦσε τὸν Νὶκ μὲ μιὰ καρφίτσα.

Ὁ κὺρ Γιώργης εἶχε λάβει τὰ μέτρα του. Ἡ ὑπηρέτριά του τοῦ εἶχε χρησιμεύσῃ ὡς συνεργός.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ ἐραστὴς ἔπαυσε νὰ πηγαίνῃ πλέον στὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης σου. Ἐπήγαινε ἐκείνη στὸ δικό του, ὅπου οὔτε σκυλλὶ ὑπῆρχεν οὔτε ὑπηρέτρια. Ο ΑΤΤΙΚ

ΓΚΛΟΡΙΑ

MARIA CORELLI — Μεταφρ. Δίδος ΑΛΕΞ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Βασιλεὺς ὠχρίασεν, ἀλλὰ ὁ Φὸν Κλόμπεν μὲ ὀλίγας λέξεις τοῦ εἶχε χρωματίσει τὴν ἰσχὺν αὐτῆς τῆς γυναικός, ὥστε ἦτο ἀποφασισμένος νὰ μὴ θυμόσῃ, ἄλλως τε ὅποια δήποτε καὶ ἂν ἦτο, τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ἦτο ὁ σωτὴρ του καὶ τῆς ὤφειλεν εὐγνωμοσύνην.

—Καθὼς μὲ ἐπληροφόρησεν ὁ ἰατρός μου, εἶπε μὲ εὐγένειαν— τὸ τραῦμα σας δὲν ἦτο καὶ τόσον ἔλαφρὸν καὶ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ μείνετε ὀλίγον ἐδῶ—καὶ εἰς μορφασμὸν διαμαρτυρίας της προσέθεσεν— φυσικά, ἂν ἐπιμένετε νὰ φύγετε δὲν θὰ σᾶς κρατήσω διὰ τῆς βίας...

—Σᾶς εὐχαριστῶ! Πράγματι θέλω νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο.

—Θὰ θελήσετε τοὐλάχιστον νὰ μοῦ πῆτε πρὶν φύγετε μὲ ποῖον τρόπον μπορῶ νὰ σᾶς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου γιὰ τὸ καλὸ ποὺ μοῦ ἐκάματε;

Τῆς Ντινόρας τὰ μάτια ἔλαμψαν καὶ τὸ πρόσωπόν της ἐκοκκίνησεν ἐλαφρά. Ἕνα ἀλλόκοτο αἴσθημα ἔκαμε τὴν καρδιά της νὰ κτυπᾷ δυνατά...

—Εἶσθε Βασιλεύς, τοῦ ἀπήντησε μετὰ μικρὰν σιωπὴν καὶ ἐγὼ ἁπλῆ ἰδιώτις. Ἠμπορεῖτε νὰ μοῦ δώσετε κοσμήματα, τίτλους, χρήματα, θέσιν, ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν δι' ἐμὲ καμμίαν ἀξίαν. Ἂν θέλετε νὰ μοῦ δείξετε τὴν εὐγνωμοσύνην σας διὰ τὴν ζωὴν ποὺ σᾶς ἔσωσα καμετέ την νὰ ἀξίζῃ περισσότερον. Εἶναι τὸ μόνον ποὺ σᾶς ζητῶ

Ὁ Βασιλεὺς τὴν ἤκουε χωρὶς νὰ προσβληθῇ, οὔτε νὰ θυμόσῃ. Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ ἐφάνησαν σὰν ἕνα προμήνυμα καὶ αὐτὸς ὁ τόσον σκληρόκαρδος καὶ ἀδυσώπητος, διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ἠσθάνετο μίαν συγκίνησιν—αἴσθημα ποὺ τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον.

Ἡ Ντινόρα παρακολουθοῦσε τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ προσώπου του καὶ μία αἰφνιδία ἐμπνευσις τότε τῆς ἐφώτισε τὸν νοῦν. Ἐσηκώθη καὶ ἔκαμε δύο βήματα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βασιλέως.

—Ποῖος ἠξεύρει, εἶπε, ἴσως ὁ Θεὸς μὲ ἔφερε ἐδῶ, γιὰ νὰ σᾶς πῶ μερικὰ πράγματα ποὺ ποτὲ κανεὶς δὲν ἐχει τολμήσει νὰ σᾶς πῇ. Ὁλοι ὅσοι σᾶς περιτριγυρίζουν σᾶς κολακεύουν καὶ δὲν σᾶς λέγουν ποτὲ τὴν ἀλήθειαν, σᾶς τὴν κρύπτουν μάλισα μὲ τὴν ἰδέα πῶς σᾶς προσφέρουν ἐκδούλευσιν. Ἐγὼ ὅμως δὲν φοβοῦμαι νὰ σᾶς παραστήσω τὰ πράγματα ὅπως ἀκριβῶς ἔχουν καὶ δὲν διστάζω διόλου νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖτε θὰ σᾶς φέρῃ εἰς τὸν ὄλεθρον!.

Ἡ φωνή της ἦτο ψυχρό, ἤρεμο, ἀλλὰ χωρὶς διόλου νὰ ἔχῃ τραχεῖαν ἔκφρασιν καὶ ὁ Βασιλεὺς τὴν ἤκουε σκεπτικὸς μὲ τὶ μάτια χαμηλὰ γιατὶ ἔτσι μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς πῶ μερικὰ πράγματα, ποὺ βέβαια ποτὲ δὲν θὰ μοῦ ἐδίδετο ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς τὰ πῶ. Ποιὸς ξεύρει! Ἴσως ὠφελήσουν...

—Μιλῆστε, σᾶς ἀκούω...

—Εὑρίσκεσθε ἐπάνω εἰς ἕνα ἠφαίστειο, ὁ λαὸς πιὰ δὲν ὑποφέρει ἀπὸ τὴν τυραννία καὶ θέλει ν' ἀποτινάξῃ τὸν ζυγόν. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἐδείξατε λίγη αὐτοβουλία καὶ ἀρνηθῆκατε εἰς τοὺς Ἰησουΐτας τὴν παραλογη αἴτησι τους, ἀλλὰ τὴν ὡραία σας αὐτὴ χειρονομία τὴν ἠκολούθησαν ἄλλες ποὺ ἐξηρέθισαν τὰ πλήθη

—Ἐξηγηθῆτε.

—Ἐξηγηθῆτε. Αἱ σάς ὁμιλήσω συγκεκριμένα, εἶναι περιττὸ νὰ κατέλθω εἰς λεπτομερείας, ἐλπίζω ὅτι μὲ ἐννοεῖτε. Ἡ σημερινὴ συνάντησίς μας ἠμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ γενικὰς μετοβολὰς εἰς τὴν κατάστασιν φθάνει νὰ θέλετε, νὰ σπάσετε τὰ δεσμά, καὶ ἐλευθερωθῆτε ἀπὸ τοὺς αὐλοκόλακας καὶ νὰ σκεφθῆτε μόνος σας ποῖον εἶναι τὸ καλὸν τοῦ τόπου σας.

—Θὰ προσπαθήσω νὰ ἀκολουθήσω τὰς συμβουλάς σας, ἐψιθύρισεν ὁ Βασιλεὺς μὲ ἕνα μελαγχολικὸ κούνημα τῆς κεφαλῆς καὶ ἀφοῦ ὑπεκλίθη μὲ πολὺν σεβασμόν—Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ πάλιν, ἐπροσεθεσε καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Μετ' ὀλίγα δευτερόλεπτα εἰσῆλθεν ὁ γερμανὸς καθηγητὴς μὲ τὸ στρατιωτικόν του πηλήκιον πολὺ βαθειὰ βαλμένο εἰς τὸ κεφάλι, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κρύπτωνται ἐντελῶς τὸ μάτια του καὶ ὁλοκλινόμενος εἶπεν:

—"Ἐχω διαταγὰς τῆς Α. Μεγαλειότητος νὰ σᾶς ὁδηγήσω ἀπὸ τὴν μυστικὴν ἔξοδον, εὐαρεστηθῆτε νὰ μὲ ἀκολουθήσετε.

Ἡ Ντινόρα τὸν ἐκύτταξε. Τί περίεργον. Κάποιον τῆς ἐνθύμιζεν αὐτὴ ἡ φωνή, ἀλλὰ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ διακρίνῃ τὴν φυσιογνωμίαν του, τὸν περίμενε ἐκεῖνος ἀκριβῶς ποὺ πρὸ ὀλίγου εἶχε ἐπιτεθῆ στὴν κυρία καὶ τὴς ἔφαγε ἀπ' αὐτόν. Ἐκαλησπερίθηκαν θερμότατα.

—Λοιπόν; — Ἐπιτυχία ὅπως πάντα.

— Μπράβο! Τὰ συγχαρητήριά μου.

—Μάκαιοι ἐπαιξες σὰν ἠθοποιὸς τὸ γρόλοσου.

— Εἶδες;! Χτυποῦσες δυνατὰ ὅμως ἀδελφέ! Μοῦδωσες μιὰ κλωτσιὰ π' ἀκόμα μὲ πονόει;

— Δὲν τὸ ἀντελήφθηκα!

— Τὸ ἀντελήφθηκα ὅμως ἐγώ! Ἄκου τώρα: Αὔριο εἶναι ἡ σειρά σου, Θὰ ριχθῆς σ' ἐκείνη τὴ μικρούλα, τὴν τραπεζιτικὴ ὑπάλληλο, θὰ ἐπέμβω ἐγώ, θὰ σὲ δείρω καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶναι δική μου δουλειά! Ο ΠΥΜ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΛΥΣΣΙΔΑ

ΣΠΥΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ — ΑΘΗΝ. ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Κι' ὁ ἀρραβωνιασὴς αὐτὸς δὲ θὰ τὴν ἀγαποῦσε βέβαια ἀλλὰ ἁπλῶς κοντὰ στὶς ἄλλες ἐπιχειρήσεις του θὰ ἔκανε μιὰ ἐπιχείρησι πάρα πάνω, τὴν «ἐπιχείρησι τοῦ γάμου».

Κι' αὐτὴ βέβαια δὲ θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Αὐτὴ ἐπίστευε πῶς ἀληθινὰ δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς πολλὲς φορὲς καὶ ἤδη εἶχε δώσει ὁριστικὰ καὶ ἀμετάκλητα τὴν καρδιά της σ' ἐκεῖνον. Ὥστε δὲ θὰ τὸν ἀγαποῦσε. Καὶ ὅμως θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ συνδεσῇ ὅλη της τὴ ζωὴ μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνο, νὰ τὸν βλέπῃ καθημερινῶς, νὰ τὸν ἀκούῃ, νὰ τὸν ὑποφέρῃ, νὰ βγαίνῃ μαζῆ του, νὰ ταξιδεύῃ μαζῆ του, νὰ τρώῃ μαζῆ του, νὰ κοιμᾶται μαζῆ του.

Καὶ ὅλ' αὐτὰ χωρὶς νὰ τὸν ἀγαπᾷ.

Τὶ ἄλλο θὰ ἦταν ἡ κατάστασις αὐτὴ παρὰ μαρτύριο;

Μιὰ διαρκὴς συμβίωσις μ' ἕνα «ξένο». Γιατὶ τὶ θὰ ἤξερε γιὰ τὴν ψυχή της ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ποὺ θὰ τῆς παρουσίαζε ἡ τύχη, ἀφοῦ δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσε, τὶ ἄλλο θὰ ἦταν παρὰ ἕνας ξένος;

Θὰ ζοῦσε δηλαδὴ σὲ μιὰ κατάσταση διαρκοῦς ἐχθρότητος.

Θὰ ἦταν ἴσως ὑποχρεωμένη νὰ ὑποφέρῃ τὶς ἰδιοτροπίες του ἢ ἔστω καὶ τὴν καλωσύνην του, ποὺ θὰ τῆς ἦταν κι' αὐτὴ περισσότερο ἀντιπαθητική, ἀφοῦ δὲ θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

Θὰ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ προσποιῆται ἀκατάπαυστα, νὰ ὑποκρίνεται, νὰ παίζῃ ἕνα ρόλο κουρασταστικὸ καὶ ἄβολο, ἀφοῦ θὰ ἦταν καταδικασμένη νὰ βρίσκεται πάντα σὲ κάποια ψυχικὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο αὐτό.

Δὲν θὰ εἶχε κοντά της τὸν ἀγαπημένο ἄνθρωπο, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνοίξῃ ὅλη τὴν καρδιά της.

Θὰ εἶχε ἕναν ἐχθρὸ καὶ θὰ βρισκοταν πάντα σὲ κατάσταση ἀμύνης ἀπέναντί του.

Ἂν εἶχε κάτι ἐσωτερικώτερο, κάποια διάθεση τῆς ψυχῆς ἀνώμαλη, κάποια περασταικὴ θλῖψι, ἢ κάποιο ἐφήμερο παράπονο, μιὰ ἐντύπωσι τυχαία, ἢ μιὰ θελκτικὴ ὀνειροπόλησι, ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ κρατοῦσε μέσα της, κυφὰ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μυστικά, μὲ τὸ φόβο μήπως τὴν παρεξηγήσει, χωρὶς τὸ θάρρος νὰ τοῦ ξεγυμνώσῃ τὴν ψυχή της μὲ εἰλικρίνεια. Καὶ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ ἀφοῦ, δὲν θὰ τὸν ἀγαποῦσε.

* * *

Καὶ ὅμως ἡ μοῖρα της τὴν ἐγύριζε σ' αὐτὸ τὸν κύκλο. Στὸν αἰώνιο κύκλο ποὺ βρίσκονται

Τα Καλλίτερα Διηγήματα

ΜΑΙΡΗ

Υπό τῆς δίδος Ἄθρας Δειλινοῦ

— Πάλι δάκρυα στά μάτια σου ; Σοῦ εἶπε κανένα λόγο ὁ ἀδελφός μου ;

Μιλόντας ἔτσι ὁ ἄρρωστος, ποὺ ἦταν ξεγραμμένος ἀπὸ τὴ ζωή, ἐπῆρε μέσα στὸ σκελετωμένο χέριτου ὁ λευκὸ καὶ παχουλὸ χεράκι τῆς νύφης του -τῆς μικρούλας Μαίρη; - καὶ το ἐχάϊδεψε στοργικά.

— Δὲν μοῦ εἶπε τίποτα, ἀπήντησεν ἡ Μαίρη. 'Αλλὰ τώρα τελευταῖα βλέπω πῶς ἄλλαξε πολὺ μαζῆ μου.

Μοῦ μιλεῖ τόσον ἀπότομα, μοῦ φέρεται τόσον ἄσχημα κι' ἐγώ, καταλαβαίνεις πολὺ καλά, δὲν ὑποφέρω νὰ μὲ μεταχειρίζεται ἔτσι...

— Μὰ τί σοῦ ἔκανε ;

— Τὸ παραμικρὸ τὸν ἐκνευρίζει. Προχθὲς βρῆκε κάτω ἕνα καμμένο σπίρτο κ' ἔγινεν ἔξω φρενῶν μαζῆ μου. Μὲ εἶπε ἀκατάστατη, ἐπόλαιη... Ὕστερα ἐπῆρε τὸ καπέλλο του κ' ἔφυγε, χωρὶς νὰ γυρίσῃ νὰ μὲ κυττάξῃ, χωρὶς νὰ μοῦ πῇ ἀντίο.

— Μαίρη, ἔκανεν ὁ ἄρρωστος, μὴ σκοτώνῃς τὰ νειάτα σου μὲ παιδιάστικες θλίψεις. Ὁ Νῖκος ἀγαπᾶ πολὺ τὴν τάξη τόσον ποὺ ἡ παραμικρὴ ἀκατασταστα τὸν κάνει νὰ θυμώνῃ. Εἶναι ἰδιότροπος, χωρὶς νὰ εἶναι κακός. Τὸν ξέρω καλὰ ἐγὼ τὸν ἀδελφό μου. Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ὁ θυμὸς τὸν παραφέρνει μέχρι τοῦ σημείου ποὺ νὰ μὴ σέβεται κανένα, οὔτε μένα ποὺμαι ἄρρωστος. Κι' ὅμως κατὰ βάθος δὲν εἶναι κακός. Ἔχει τώρα τόσες σκοτοῦρες... ἡ δουλειές του δὲν πηγαίνουν διόλου καλὰ στὸ χρηματιστήριο. Εἶνε καὶ ἡ διαφορὰ τῆς ἡλικίας σας. Ἐσὺ εἶσαι 25 χρόνων, ὁ Νῖκος 15 χρόνια μεγαλήτερός σου... Μὴν τὸν παραξηγῇς, Μαίρη... Πρέπει νὰ παραβλέπῃς λιγακι...

— Δὲν τὸν κάνει ἡ παραξενιὰ νὰ μοῦ μιλάῃ ἔτσι... Ἄλλη εἶναι ἡ αἰτία.. Δὲν μ' ἀγαπᾶ πειά... Τὸ καταλαβαίνω. Αὐτὸ εἶν' ὅλο. Μ' ἐβαρέθηκε...

— Ὄχι ! ἔκανεν ὁ ἄρρωστος. Ὁ ἀδελφός μου σ' ἀγαπᾶ πάντοτε. Μοῦ τὸ λέει χτικιό... Κύτταξε τὸ μεσημέρι ποὺ θάρθῃ νὰ τὸν ὑποδεχθῇς μὲ χαμόγελο... πέ του μερικὲς εὐχάριστες κουβέντες.. μὴ τοῦ κάνῃς μοῦτρα, γιατὶ θὰ θυμώσῃ περισσότερο καὶ θὰ σὲ κάνῃ πάλι νὰ κλαῖς.

Ἀνέπνευσε βαθειὰ καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἐπάλλετο ἀπὸ μιὰ δυνατὴ συγκίνηση, προσέθεσε :

—Κ' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ βλέπω νὰ κλαῖς.

Ἐξαφνα ὁ ἄρρωστος ἔβγαλε μιὰ φωνὴ δυνατή.

Ἕνας σκληρὸς πόνος ἔκανε τὸ πρόσωπό του νὰ γεμίσῃ ρυτίδες.

— Πονεῖς πολύ ; τὸν ἐρώτησεν ἡ Μαίρη μὲ ἀγωνία...

— Ἀχ, ναί, ἔκανεν ἐκεῖνος.- Κόβεται ἡ ζωή μου ἀπὸ τοὺς πόνους. Πότε νὰ πεθάνω γιὰ νὰ πάψῃ πειὰ αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Πονῶ ὅταν ἀκούω πῶς ὑποφέρεις...

Ἡ Μαίρη ἄπλωσε τὸ χέρι της στὰ μαῦρα του μαλλιὰ καὶ τὸν ἐχάϊδεψεν. Ὕστερα ἔσκυψε καὶ τὸν ἐφίλησε στὸ μέτωπο.

— Ξαναφίλησέ με, ἐψιθύρισεν ὁ ἄρρωστος μὲ γαλήνη. Εἶσ' ἕνας ἄγγελος Μαίρη. Καταδέχεσαι νὰ φιλῆς ἕναν ἄρρωστο.

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό ; Μήπως δὲν εἶσαι ἀδερφός μου ;

Μονομᾶς ὁ ἄρρωστος κατέβασε τὸ κεφάλι του. Μιὰ πένθιμης σκέψις τοῦ ἦρθε στὸ νοῦ.

— Τί ἔχεις πάλι ; ἐρώτησε τρυφερὰ ἡ Μαίρη.

— Συλλογίζομαι τὸ θάνατο, ἀπήντησεν. Δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω ἀκόμα.

— Τί ἰδέες εἶν' αὐτές ; Ἄμα μοῦ μιλᾶς ἔτσι ξέρε το πῶς δὲν ξανάρθω κοντά σου. Ἐγὼ λέω νὰ γίνῃς καλά, νὰ σοῦ περάσουν οἱ πόνοι καὶ τότε θὰ σοῦ εὔρω ἕνα καλὸ κορίτσι γιὰ νὰ παντρευτῇς, νὰ ζήσῃς ἐπὶ τέλους κ' ἐσὺ εὐτυχισμένος.

— Ἀδύνατον, Μαίρη ..

— Γιατὶ τὸ λὲς αὐτό ;

— Γιατὶ δὲν θὰ γίνω ποτὲ καλά. Μὰ καὶ καλὰ ἂν γίνω, δὲν θὰ παντρευτῶ ποτέ.

— Νομίζεις πῶς εἶσαι γέρος ; Ἄμα θὰ γίνῃς καλά, νὰ δῇς πῶς θὰ φτιάσῃ τὸ πρόσωπό σου... θὰ παχύνῃς... θὰ κοκκινήσῃς κι' ὅλες ἡ γυναῖκες θὰ σὲ γλυκοκτιτάζουν.

— Ὄχι, γι' αὐτό, εἶπε μὲ δειλία ὁ ἄρρωστος .. Εἶνε κάτι ἄλλο... Μὴ ξηταῖς νὰ σοῦ πῶ, γιατὶ τότε θὰ μὲ συχαθῇς.

— Μήπως κανένας ἔρωτας;.. Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῇς ὅλα... Ἐλα, Κώστα μου, σὲ παρακαλῶ...

— Δὲν θέλω νὰ σὲ κάνω νὰ μὲ μισήσῃς.

— Νὰ σὲ μισήσω ; γιατί ; ἐπειδὴ ἀγαπᾶς; Ὁ ἄρρωστος ἐβρόθισε τὸ βλέμμα του στὰ μάτια της καὶ τὰ χέρια του τῆς ἔσφιγκαν τώρα τὰ μπράτσα μὲ παραφορά.

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπόν ; κι' ἔφερε τὰ χείλη του σπὸ πρόσωπό της.

Ἡ Μαίρη τὰ εἶχε πλέον καταλάβει ὅλα. Ὁ ἄρρωστος ἀδελφὸς τοῦ ἀνδρό, της τὴν ἀγαποῦσε.Ἡ φοβερὴ ἐξομολόγηση ποὺ αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν ἐπροκαλεσεν, εἶχε γίνει. Μιὰ ἀπάντησις ἔπρεπε νὰ δοθῇ. Καὶ ἡ Μαίρη δὲν ἐδίστασε.

— Ναί, τοῦ εἶπε. Σ' ἀγαπῶ πολύ... πολύ ..

— Νὰ γιατὶ δὲν θέλω νὰ παντρευτῶ ποτέ μου, εἶπεν ὁ ἄρρωστος. Νὰ γιατὶ δὲν θέλω νὰ πόρω ἄλλη γυναῖκα. Συγχώρεσέ με τώρα, ποὺ ἐγώ, ἕνας ἄρρωστος, ἐτόλμησα νὰ δώσω θέση στὴν καρδιά μου σ' ἕνα τέτοιο αἴσθημα. Ἂν καμμιὰ φορὰ γίνω καλά, σοῦ ὁρκίζομαι νὰ φύγω πολὺ μακρυὰ γιὰ νὰμὴ γίνω ἐμπόδιο στὴν εὐτυχία σου, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῶ κάποτε νὰ σταθῶ ἀντιμέτωπος τοῦ ἀδελφοῦ μου...Ἐκεῖ στὴν ξενιτειὰ θὰ ζήσω μὲ τὴν γλυκειά σου ἀνάμνηση ὡς ποὺ νὰ πεθάνω...

Τὰ μάτια του ἔβγαζαν τώρα φωτιές, τὸ πρόσωπό του εἶχε κοκκινήσει, ἴσως γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἀρρώστησε. Καὶ λιασε τὴ Μαίρη καὶ τῆς ἐφώναξε :

—Σ' ἀγαπῶ...σ' ἀγαπῶ.

—Ἄθλιε ! ἀκούστηκε τότε μιὰ φωνὴ καὶ ἡ μορφὴ τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀγριεμένη, ἐφάνηκε στὴν πόρτα... Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὴν ἐφώναξες κὰ σοῦ κάνῃ συντροτιά ;

—Νῖκο, τοῦ φώναξεν ἡ Μαίρη, προσπαθόντας νὰ τὸν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ.

'Ακρίτητος ὅμως ἐκεῖνος ἐξακολούθησε :

—Νὰ φύγῃς γρήγορα ἀπὸ δῶ μέσα, νὰ πᾷς σὲ μιὰ κλινική. Ὅσον ἀφορᾷ ἐσένα, κυρία, θὰ λογαριασθῶ ὕστερα μαζῆ σου.

—Σῶπα, τὸν ἱκέτευε δακρυσμένη ἡ νέα... Σῶπα.. Δὲν εἶν' ἀλήθεια...

Κατώρθωσε μὲ πολὺ κόπο νὰ τὸν τραβήξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο. Ὕστερα τοῦ εἶπε :

—Εἶν' ἁμαρτία, Νῖκο, νὰ μιλᾶς ἔτσι σ' ἕναν ἄρρωστο, σ' ἕναν ἑτοιμοθάνατο... Εἶπε πῶς μὲ ἀγαπᾷ... Τί ἤθελες ν' ἀπαντήσω σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ εἶναι καταδικασμένος νὰ πεθάνῃ; Γίθ' ἀπαντοῦσες ἐσὺ ἂν ἤσουνατηθέση μου...

"Αν τοῦ μιλοῦσα μὲ ἄλλη γλῶσσα μποροῦσα νὰ τὸν σκοτώσω... Τοῦ εἶπα πῶς τὸν ἀγαπῶ γιὰ νὰ γλυκάνω τὴν θλίψη τῶν τελευταίων του στιγμῶν...

'Εσιώπησε. Ὁ Νῖκος εἶχε χαμηλώσει τὰ μάτια του. 'Εσιωποῦσε κι' αὐτός.

—Πρέπει νὰ τοῦ ζητήσῃς συγγνώμην, τοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ Μαίρη... Δὲν πρέπει νὰ πεπάνῃ βρισμένος καὶ διωγμένος ἀπὸ τὸν ἀδελφό του.

Ὁ Νῖκος ἐσήκωσε πάλι τὰ μάτια του ἐπάνω της. Ἕνα κῦμα αἵματος ἀνέβηκε στὸ πρόσωπό του.

– Εἶναι καιρὸς ποὺ σοῦ λέγει πῶς σ' ἀγαπᾶ. Ἕνα ἄλλο βράδυ, κάτω στὸ περιβόλι, τὸν εἶχα ξανακούσει.

Ἡ Μαίρη ἀνεστέναξε βαρειά, σὰν νὰ τῆς ἔφευγεν ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ κάποιο μεγάλο βάρος ἀπὸ τὸ στῆθος της.

Γι' αὐτὸ μὲ μεταχειριζόσουν ἔτσι; τοῦ εἶπε. Γι' αὐτὸ σ' ἐπείραζε τὸ παραμικρό, γι' αὐτὸ ἔπαυσες πειὰ νὰ μ' ἀγαπᾷς... Τώρα τὰ ἐξηγῶ ὅλα. Ἐξήλευες. Ἀλλὰ δὲν ἔχεις δίκηο, Νῖκο. Πίστεψέ με. Ἀνταποκρίθηκα ψεύτικα στὴν ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ σου, γιατὶ ἐνόμιζα ἔτσι πῶς θὰ τὸν σώσω. Καμμιὰ φορὰ σὲ μερικὲς ἀρρώστειες, ὅταν τίποτα τὸ σωτήριο δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγάπη μπορεῖ νὰ κάνῃ καλό. Λέγονταις στὸν ἀδελφό σου πῶς τὸν ἀγαπῶ προσπαθοῦσα νὰ τοῦ ἀπομακρύνω τὸ θάνατο.

Θερμὴ τώρα καὶ μὲ βλέμα γεμᾶτο παρακλησιν ἐξηκολούθησε :

Πᾶμε τώρα μέσα νὰ τοῦ ζητήσουμε μαζῆ συγγνώμην γιατὶ τὸν ἐκάναμε νὰ πονέσῃ τώρα στὰ τελευταῖα του. Πᾶμε.. Ἐκεῖ μέσα ὁ ἀδελφός σου μπορεῖ νὰ κλαίῃ τώρα.

Ἄνοιξαν τὴν πόρτα κ' ἐπέρασαν ἀμίλητοι καὶ οἱ δύο καὶ χειροπιασμένοι στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρρώστου.

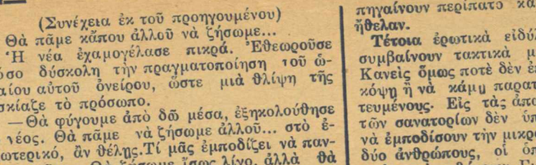

ΑΠΟΨΕ ΒΡΑΔΥ

Δὲν ἤρθες ἀπόψε. Κάτι σοῦτυχε, μιὰ δουλειὰ βιαστική, καθώς μοῦ γράφεις στὸ γράμμα σου ποὺ ἀκόμα κρατάω στὰ χέρια μου. Δὲν εἶνε βέβαια σπουδαῖο. Ἕνα βράδυ. Μονάχα ἕνα βράδυ. Κι' ἔχουμε περάσει τόσα ἄλλα εὐτυχισμένα βράδυα μαζύ ! Μὰ ὄχι ! Δὲ φαντάζεσαι τί μὲ κάνεις νὰ αἰσθάνομαι τὸ ἀποψινὸ βράδυ !

'Απόψε βράδυ δὲν σ' αἰσθάνθηκα δίπλα μου, δὲ σούσφιξα τὸ χέρι, δὲν τώρα σιμὰ στὸ πρόσωπό μου γιὰ νὰ μὲ χαϊδέψῃ, δὲν τώρεα στὴν καρδιά μου ν' ἀκούσῃς τοὺς παλμούς της.

Καλλίτερα, γιατὶ μὲ κάνεις καὶ πονῶ, καλλίτερα γιατὶ ἀπόψε μονάχα ποὺ δὲ σὲ εἶδα καταλαβαίνω πῶς εἶσαι γιὰ μένα τὸ πᾶν, ἡ ζωή μου, ἡ ὕπαρξί μου, ἡ χαρά μου κι' ἡ λύπη μου. Μιὰ βραδυὰ μονάχα δὲν σ' εἶδα καὶ νοιώθω τὸν ἑαυτό μου σκυθρωπό. Εἶμαι ἀμίλητος καὶ μιὰ πλάκα βαρειὰ θαρρῶ καὶ μοῦ πιέζει τὸ στῆθος.

***

Τώρα εἴμαστε οἱ δύό μας. Δὲν ὑπάρχει ἄλλος νὰ σὲ ἀκούῃ· θὰ σπαταλίσῃς ἀδίκως τὸ πνεῦμα σου. Δὲν εἶναι τώρα καμμιὰ φίλη σου νὰ γελάσῃς μαζύ της εἰς βάρος μου ! Τώρα τὸ πνεῦμα σου χάθηκε. Δὲ μὲ φωνάζεις πιὰ σὰ σκυλάκι ὅπως πρωτήτερα, δὲ μ' ἀναγκαζεις πιὰ νὰ τρέχω γιὰ νὰ σὲ παρακολουθῶ, δὲ μ' ἀναγκάζεις νὰ σέ περιμένω γιὰ νὰ μὲ πεισματώσῃς καὶ νὰ εὐχαριστήσῃς τὴ φίλη σου. Βέβαια, τότε, δὲν μποροῦσα σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ποὺ θέλουν οἱ ἄλλοι νὰ φαίνωμαι πάντα, νὰ σοῦ ἀπαντήσω νὰ σοῦ χαρακτηρίσω μὲ μιὰ λέξι τὰ πνευματώδη ἀστεῖα σου. Μὰ τώρα ποὺ βρισκόμαστε οἱ δυό μας μονάχοι, τώρα ὁ κύριος εἶμαι ἐγώ ! Μ' ἀγαπᾶς ; Μπᾶ ! Καϊμένη μικρούλα μου ! Ὦ ! Σὲ παρακαλῶ, μὴν κρέμεσαι ἀπάνω μου, μ' ἐνοχλεῖς τόσο ! Ἔλα λοιπὸν τώρα, γέλασε πάλι, γέλασε μαζύ μου καὶ ἄφησε τὸ αἰσθηματικὸ αὐτὸ ὕφος ποὺ σοῦ πηγαίνει τόσο ἄσχημα μπροστὰ στὸ ἄλλο ἐκεῖνο τὸ τσαχπίνικο.

Δὲν μπορεῖς φαίνεται. Τώρα εἶσαι κουρέλι. Σ' ἐξευτελίζω, σὲ ταπεινόνω, σὲ οἰκτείρω!.. Πήγαινε !. Πήγαινε σπίτι σου γιατὶ ἀργησες...

ΗΣΠΕΡΟΣ

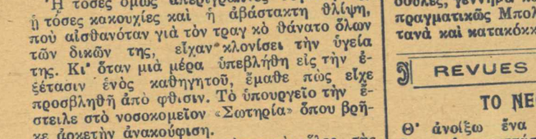

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΡΟΜΗ

Φαντάσματα νησιῶν ὀνειρεμένα
Μᾶς ἔσερναν μακρυὰ καὶ πειὸ μακρυά...
Ὀμίχλες ὅλα ! Θάλασσα ὁλοένα !
Καὶ πουθενὰ ἡ ποθούμενη στεριά !

Μονάχα ὅταν πειὸ πέρα στ' ἀκρογιάλι
Ἀντήκησαν τραγούδια καὶ χαρές,
Στοῦ τοξειδιοῦ μας τ' ἄσωστο κανάλι
Νειόφαντες ἀντικρύσαμε ξηρές.

Κ' ἐκεῖ, χωρὶς κανεὶς νὰ καταλάβῃ,
Μὲ μιὰ ἀλυσσίδα χάδια καὶ φιλιά
Τὸ ἐδέσαμε τὸ πλάνο μας καράβι
Σὲ κάποια μαγεμένη ἀκρογιαλιά...

Γ. ΦΩΚΗΑΣ

Ἦταν στὴν ἴδια θέση. Καὶ τὸ κεφάλι του ἦταν τόσο γυρμένο στὸ στῆθος του ποῦ κρυβόταν ὅλη ἡ μορφή του.

Ἡ Μαίρη τοῦ μίλησε πρώτη.

Κώστα...

Καμμιὰ ἀπάντηση...

Ὁ ἄντρας τῆς ἔπιασε τὸ κεφάλι του μέσα στὰ χέρια του. Ὕστερα τ' ἀφῆκε νὰ πέσῃ πάλι κι' ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ὅλο τρόμο.

Ἐπέθανε !

—Τὸν σκοτώσαμε, ἐψιθύρισεν ἡ Μαίρη ἀνάμεσα σὲ λυγμούς. Τί ἔκανες τὶ ἔκανες,Νῖκο.

—Σῶπα, ἔκανεν ἐκεῖνος.

—Τί ἔκανες ; ἐπανέλαβεν ἡ Μαίρη. Τώρα τὸν ἀγαπῶ, τώρα τὸν ἀγαπῶ πολύ... Κ' ἔπεσεν ἐπάνω του καὶ τὸν καταφιλοῦσε κλαίγοντας.

ΜΕΓΑ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ "ΣΦΑΙΡΑΣ".

Ψηφίζω τὴν Ὀνομάτεια ψηφοφορία

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θὰ πᾶμε κάπου ἀλλοῦ νὰ ζήσωμε...

Ἡ νέα ἐχαμογέλασε πικρά. Ἐθεωροῦσε τόσο δύσκολη τὴν πραγματοποίηση τοῦ ὡραίου αὐτοῦ ὀνείρου, ὥστε μιὰ θλίψη τῆς ἐκάλυψε τὸ πρόσωπο.

—Θὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ μέσα, ἐξηκολούθησε ὁ νέος. Θὰ πᾶμε νὰ ζήσωμε ἀλλοῦ... στὸ ἐξωτερικό, ἂν θέλῃς.Τί μᾶς ἐμποδίζει νὰ παντρεφτοῦμε ; Θὰ ζήσωμε ἴσως λίγο, ἀλλὰ θὰ ζήσωμε εὐτυχισμένα.

Τί ἄλλο καλλίτερο νὰ πεθάνῃ κανεὶς μέσα σὲ τέτοια εὐτυχία;.. Ὅταν ζῇ κανεὶς πολὺ δὲν εἶναι εὐτυχισμένος πάντα... Ἄλλος τε, μπορεῖ καὶ νὰ ζήσωμε...Τόσοι ἔγιναν καλά, γιατὶ νὰ μὴ γίνωμε κ' ἐμεῖς ; Ἡ ἀγάπη μας μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ...

Αὐτὸς ὁ διάλογος ἀκουγόνταν ἕνα ἠλιόλουστο Δεκεμβριανὸ ἀπόγευμα ἀπὸ τοὺς δύο νέους, ποὺ περπατοῦσαν μέσα στὸ δάσος τοῦ νοσοκομείου ἡ «Σωτηρία». Εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους ἀρρώστους κ' ἐβάδιζαν ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλον.

Ὁ Πέτρος Λαζαρίδης καὶ ἡ Λούλα Περέτη εἶχαν γνωρισθῆ μέσα στὸ σανατόριο καὶ εἶχαν ἀγαπηθῆ μὲ τὴν εὐκολίαν ἐκείνην ποὺ συνενοοῦνται δυὸ καρδιὲς ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ αἰσθάνωνται τοὺς ἐρωτικοὺς παλμούς. Εἶχαν δώσει ὁ ἕνας τὴν καρδιὰ στὸν ἄλλον, τὰ χέρια τους εἶχαν σμίξει σ' ἕνα ἱερὸ δρκο ἀφοσιώσεως καὶ λατρείας καὶ τὰ χείλη τους πολλὲς φορὲς ἐπεσφράγισαν τὴν ἱερότητα τοῦ ὅρκου αὐτοῦ. Ἀγαπιόνταν καὶ οἱ δύο μὲ τέτοια στοργὴ καὶ λατρεία ποῦ ἔλεγες πῶς ἡ δύο αὐτὲς ὑπάρξεις εἶχαν γίνει μία, γιὰ νὰ κατορθώσουν ἔτσι νὰ παλαίψουν νικηφόρα μὲ τὸν κίνδυνο, ποὺ τοὺς ἀπειλοῦσε.

Ὁ Πέτρος, γόνος μιᾶς παλαιᾶς ἀρχοντικῆς οἰκογενείας τῶν Ἀθηνῶν, ἐκτὸς τῆς προσβλῆθῆ ἀπὸ φυματίωσιν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐκστρατείας τῆς Μ. Ἀσίας, ὅπου ἔλαβε μέρος ὡς ἀξιωματικὸς καὶ τώρα εἶχεν εἰσέλθει στὸ σανατόριο, ὅπου εἶχεν ὑποβληθῆ σὲ προσεκτικὴ θεραπεία, ποὺ τοῦ ἔδινε πολλὲς ἐλπίδες. Ἡ θέσις τῆς οἰκογενείας του καὶ ἡ δική του εὐγένεια καὶ ἡ ὡραιότης τῆς ψυχῆς τοῦ ἔκαναν ὥστε ὅλοι μέσα στὸ νοσοκομεῖο νὰ τὸν περιβάλουν μ' ἐξαιρετικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθεια.

Ἡ Λούλα εἶχεν ἔλθη στὸ νοσοκομεῖο ἕνα μῆνα μετὰ τὸν Παῦλο. Κατήγετο ἀπὸ τὴν Σμύρνη, ὅπου εἶχε τὴ δυστυχία νὰ γίνῃ μάρτυρας τοῦ φόνου ὅλων τῶν δικῶν της. Ὡς ἐκ θαύματος, ἀπὸ ὅλη τὴν οἰκογένειά της, ἐγλύτωσε μονάχα αὐτὴ κ' ὕστερα ἀπ' πολλὰ βασανιστήρια καὶ ταλαιπωρίες κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὴν Ἀθήνα, στὸ σπίτι δύο μακρυνῶν συγγενῶν της, μαζῆ μὲ μία βαλίτσα ροῦχα ποὺ τῆς ἐπέτρεψαν νὰ πάρῃ.

Ἡ τόσες ὅμως ἀπερίγραπτες συγκινήσεις, ἡ τόσες κακουχίες καὶ ἡ ἀβάσταχτη θλίψη, ποὺ αἰσθανόταν γιὰ τὸν τραγικὸ θάνατο ὅλων τῶν δικῶν της, εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία της. Κι' ὅταν μιὰ μέρα ὑπεβλήθη εἰς τὴν ἐξέτασιν ἑνὸς καθηγητοῦ, ἔμαθε πῶς εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ φθισιν. Τὸ ὑπουργεῖο τὴν ἔστειλε στὸ νοσοκομεῖον «Σωτηρία» ὅπου βρῆκε ἀρκετὴν ἀνακούφισιν.

Ἀλλὰ μὲ ὅλα τὰ μαρτύρια, μὲ ὅλες τῆς δυστυχίες, καὶ μ' ὅλη τὴν ἀθλιότητα, ποὺ ὑπουλα τῆς ἔτρωγε λίγο-λίγο τὴ ζωή, στὸ πρόσωπο τῆς Λούλας διετηρεῖτο ἀκέραιες ὅλες ἡ γραμμὲς τῆς ὡμορφιᾶς της. Ἔμοιαζε μ' ἕνα λουλούδι ἡ ὡμορφιά της ποὺ ἀρχίζει νὰ μαραίνεται,χωρὶς νὰ λιπαίνῃ ὅμως νὰ μοσχοβολῇ. Ἡ ὡμορφιά της, ἡ ἀχνὴ της ὡμορφιά, συγκινοῦσε μέρα μὲ τὴν ἡμέρα τὸν Πέτρο καὶ πειὸ πολύ.

Ὅλοι μέσα στὸ νοσοκομεῖο εἶχαν μάθει τῆς σχέσεις τῶν δύο νέων καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξιν τῶν σχέσεων αὐτῶν μὲ συμπάθειαν. Οἱ ἄρρωστοι, ποὺ τοὺς ἔβλεπαν νὰ κουφοκουβεντιάζουν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἀπογευματινοῦ περιπάτου στὸ δάσος, καθισμένοι πάντα κάτω ἀπὸ ἕνα ψηλὸ πεῦκο, αἰσθανόταν μιὰ ἀπαλὴ χαρά, μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφισιν καὶ—περίεργον πρᾶγμα— ἡ ἐλπίδα των ἐμεγάλωνε. Στὸ πρόσωπο τῶν δύο νέων, ποὺ ἀγαπιόνταν τόσο ἀντίκρυζαν οἱ ἄρρωστοι τὴν ζωή. Ἔχει τόσην ἐπιβολὴ ὁ ἔρως καμμιὰ φορά...

Τὸ προσωπικὸν τοῦ νοσοκομείου, ἀπὸ τὴν τελευταία νοσοκόμο μέχρι τοῦ διευθυντοῦ, ἦταν ἐν γνώσει τοῦ ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου τῶν δύο νέων. Κανεὶς ὅμως δὲν ἐπεχείρησε νὰ τοὺς κάνῃ τὴν παραμικρὴ παρατήρησιν. Τὸ ἐναντίον. Τοὺς εἶχαν δώσει μεγάλην ἐλευθερία νὰ συναντῶνται ὁπότε ἤθελαν μέσα στὸ σαλόνι τοῦ νοσοκομείου ἢ στὴν αὐλή, νὰ πηγαίνουν περίπατο καὶ νὰ γυρίζουν ὁπότε ἤθελαν.

Τέτοια ἐρωτικὰ εἰδύλλια συνέβαιναν καὶ συμβαίνουν τακτικὰ μέσα στὰ σανατόρια. Κανεὶς ὅμως ποτὲ δὲν ἐπεχείρησε νὰ τὰ διακόψῃ ἢ νὰ κάμῃ παρατήρησιν εἰς τοὺς ἐρωτευμένους. Εἰς τὰς ἀπαγορευτικὰς διαταγὰς τῶν σανατορίων δὲν ὑπάγεται ὁ ἔρως. Γιατὶ τὸν σανατορίων δὲν ὑπάγεται ὁ ἔρως. Γιατὶ τὸν καὶ ἐμποδίσουν τὴν μικρὰν αὐτὴν εὐτυχίαν ἀπὸ δύο ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι καταδικασμένοι νὰ πεθάνουν; Γιατὶ νὰ μὴ τοὺς ἀφίνουν ἐλεύθερους νὰ βαυκαλίζωνται ἀπὸ ἕνα γλυκὸ ὄνειρο, ποὺ ἀποτελεῖ γι' αὐτοὺς τὸ

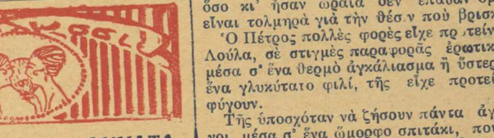

ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ

—Κάτι βιαστικός...

—"Αφησέ με. Πορακολουθῶ δύο Μπολσεβικικὰ προγράμματα.

—Παλὶ τὰ ἴδια ; Ποῦ τὰ εἶδες ;

—Στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

—Λέγε μου λοιπόν... Μ' ἔσκασες.

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ περισσότερα. Βιάζομε. Αὔριο.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπῆγα πρὸς συνάντησίν του. Εἶχα παλαβώσει ἀπὸ περιέργειαν. Μπολσεβικικὰ προγράμματα πάλι; Καὶ νὰ μὴ τὸ πάρῃ κανεὶς χαρπάρι ! Ποῦ διάβολο τὰ πέτυχεν αὐτός ; Τὸν συνήντησα σ' ἕνα ζαχαροπλαστεῖον τῆς Ὁμονοίας. Καθόταν σὲ μιὰ γωνιὰ μαζεμένος σὰν βρεμένος γάτος.

—Λέγε μου, τοῦ φώναξα μόλις τὸν εἶδα. Τί λέγανε τὰ προγράμματα;

"Αφησέ με, φίλε μου, μοῦ ἀπήντησε μὲ ὕφος θρηνῶδες. Τὰ εἶδα κατ' ἀρχὴν στὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος, ὕστερα τὰ συνήντησα μέσα σ' ἕναν κινηματογράφο, κατόπιν τὰ ἔχασα. Τὸ βράδυ τὰ συναντῶ πάλιν μέσα σ' ἕνα σαλόνι.

—Θάχουμε λοιπὸν φασσρίες πάλι ;

—Μὴ φοβᾶσαι. Μέσα στὸ σαλόνι ἦταν κάποιος λοχαγός. Μόλις τὰ εἶδε, τὰ ἄρπαξε...

—Καὶ τὰ ἔσχισε ;

—Ὄχι, τὰ κατέσχεσε.

—Δὲν εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος ;

—Καθόλου. Φαντάσου, νὰ τὸ παρακολουθῶ ἐγὼ καὶ νὰ τὰ κατασχέῃ ἄλλος.

Ἀποτόμως ὁ φίλος μου ἐσηκώθη ὄρθιος.

—Νάτα πάλι, ἐφώναξε.

—Ποιά ;

—Τὰ Μπολσεβικικὰ προγράμματα.

Καὶ μοῦ ἔδειξε δύο ὡραιότατες δεσποινιδοῦλες, γέννημα καὶ θρέμμα τῆς Σμύρνης,δύο πραγματικῶς Μπολσεβικικὰ προγράμμα, ζωντανὰ καὶ κατακόκκινα.

ΔΟΝ ΖΟΥΑΝ

REVUES ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΤΟ ΝΕΟ ΝΤΑΤΣΙΝΓΚ

Θ' ἀνοίξω ἕνα Ντάτσιγκ Παριζιάνικο,
ὅπως αἱ περιστάσεις τὸ καλοῦσι,
θὰ βάλω ὁ εὐθυντὴ τὸν
Ἀγκαθάγγελο
καὶ θὰ διορίσω ἀκροβάτη τὸ Μητρούση.
Θὰ βάλω καὶ ὀρχήσρα
Ἀμερικάνικη
ποὺ δὲν θὰ βρίσκετ'
ἄλλη στὴ Ἀθήνα,
ὁ Βλάμης θὰ βαστᾷ
τὴ φιλαρμόνικα
κ' ἐγὼ θὰ παίζω
ὀκαρίνα.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ ζιγώνουν χωροφύλακες,
ἀντὶ νὰ βάλω στὴν ἐξώπορτα λουκέττα,
θὰ βάλω θυρωρὸ τὴ Βέττα.

Μὰ φτιάσω μέσα καὶ σταθμὸ βοηθειῶν
γιὰ τοὺς γλεντζέδες ποὺ θὰ φεύγῃ ὁ νοῦς τους
γιὰ νὰ τοὺς δένουνε τὰ τραύματα
ὅταν πληρώνουν τοὺς λογαριασμούς τους.

Θὰ φτιάξω ἀκόμα καὶ κοκορετσάδικο
γιὰ μερικοὺς νεοπλουτους. Κι' ἀκόμα
σὲ κάθε ἰδιαίτερο διαμέρισμα
θὰ βάλω κι' ἀπὸ μία νοσοκόμα.

Στὴ μέση δὲ θὰ βάλω ἕνα πολύφωτο
ποὺ ἄφθονο τὸ φῶς θὰ χύνῃ
καὶ θάχῃ καὶ μιὰ ἄλλη ἰδιότητα :
ὅταν ἀκούγονται φιλήματα νὰ...σβύνῃ.

Ο ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

πειὸ ἀνακουφιστικὸ γιατρικὸ μέσα στὸ φοβερὸ μαρτύριο τῆς ἀρρώστειας των ;

'Ἐ

ΤΟ ALBUM ΤΗΣ "ΣΦΑΙΡΑΣ,,

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΕΞΕΝΑ

Η ΕΠΑΥΛΙΣ ΤΗΣ ΡΟΖΕΤΤΑΣ

Σὰν γυναῖκα ποὺ ξέρει νὰ φερθῇ, ἡ Ροζέττα, μόλις τὸ τρένο σταμάτησε στὸν σταθμό, παρουσιάσθηκε στὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ, ἔκίνησε τὰ χέρια της, ἔδωσε στὸ πρόσωπό της τὴν ἔκφραση τῆς πειὸ μεγάλης χαλᾶς καὶ ἑτοιμαζοτανε νὰ πηδήσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κὺρ-Γεωργάκη. 'Αλλ' αὐτὸς τὴν ἐσταμάτησεν.

— "Οχι, ὄχι, μὴ μ' ἀγκαλιάζεις !

— Γιατί ;

— Θὰ σοῦ ἐξηγήσω ! Περίμενε νὰ φύγῃ ὁ κόσμος λίγο καὶ θὰ πᾶμε κατόπιν νὰ μιλήσουμε στὴν αὔθουσα ἀναμονῆς.

— Τί ἰδέα ! Εἶμαι πολὺ κουρασμένη ἀπὸ τὸ ταξεῖδι. "Αν ἔχῃς νὰ μοῦ πῆς τίποτε θὰ μοῦ τὸ πῆς κατόπιν σπίτι σου !

— 'Αλλοίμονο ! «Σπίτι μου !». Μό, μικροῦλα μου, δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε σπίτι μου. Αὐτὸ ἀκριβῶς ἔχω νὰ σοῦ πῶ 'Οταν ἡ 'Εταιρεία μ' ἐστειλε ἐδῶ, βρῆκα τὴν εὐκαιρία νὰ μείνουμε μαζὺ σε μιὰ λουτρόπολι, ὅπως ποθοῦσες. Μὰ δυστυχῶς τὴν αὐτὴν ἐπιυυμία φσίνεται πῶς εἶχε καὶ ἡ γυναῖκα μου. Μοῦ κουβαλήθηκε χθὲς τὺ βράδυ μὲ τῶν 12 καὶ μισή. Πῶς δὲ ἀολο τῆς κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

—'Αγαπητέ μου,αὐτὸ βέβαια εἶνε πολὺ ἐνοχλητικό. Δὲν θὰ μποροῦμε νὰ ζοῦμε ἐλεύθερα μαζύ ! Κι' ἐγὼ ποὺ ἤθελα τόσο νὰ κάναμε μαζὺ μπαὶν-μὶξτ ! Τέλος πάντων ὅμως θὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο.

— 'Αδύνατον.

— Γιατί ;

—Καὶ οἱ διάδρομο καὶ ἡ ταράτσες ἀκόμα, ὅλα εἶνε πιασμένα. "Οχι σὲ ξενοδοχεῖα μονάχα, τὰ δύο δὰ ποὺ ὑπάρχυν ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ στὰ σπίτια. "Εφαγα ὅλο τὸν κόσμο, γιὰ ν' ἀνακαλύψω ἔστω καὶ καμμιὰ τρύπα, μὰ στάθηκε ἀδύνατον.

— Θαυμάσια ! Καὶ τώρα τὶ θὰ κάνω ;

— 'Απολύστατον. Δυστυχῶς, πρέπει νὰ πάρῃς καὶ πάλι τὸ ἐξπρὲς καὶ νὰ γυρίσῃς στὴν 'Αθήνα, θὰ προσπαθήσω νάρθω νὰ σ' εὕρω τὸ συντομώτερον.

— "Οχι δά ! Γελάστηκες! Κάνε ὅ,τι θέλεις, παρουσιασέ με στὴ γυναῖκα σου ὡς δακτυλογράφον, ἀλλὰ δὲν τὸ κουνάω ἀπὸ δῶ !

— Εἶσαι τρελλή. 'Αφοῦ δὲν ὑπάρχει κανένα μέσον ;

— Εἶνε ἀδύνατον. Κι' ἔπειτα πῶς νὰ γυρίσω ; "Εχω πῆ σ' ὅλες τὰς φίλες μου πὼς θὰ πήγαινα σὲ μιὰ λουτρόπολι, πὼς μοῦ ἐνοίκιασες μιὰ βίλλα. "Ολες τους πέθαναν ἀπὸ ζήλεια, ἰδίως δὲ ἡ Νινή. Καὶ τώρα μοῦ λὲς νὰ ξαναγυρίσω πίσω; Καλά, δὲν ἔχεις κανένα φίλο ἐδῶ νὰ μὲ φιλοξενήσῃ σπίτι του ;

— Δὲν ξέρω κανένα !

— Αὐτὸς ὁ κύριος ποὺ χαιρέτησες τώρα δά;

— Εἶνε ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν. Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ καθίσῃς στὶς φυλακές ;

— Καὶ γιατὶ ὄχι ; "Αν ὁ διευθυντὴς εἶνε φίλος σου μπορεῖ κάλλιστα νὰ μοὺ ἐπιπλάρῃ ἕνα κελλὶ μὲ ὅλα τὰ μοντέρνα κουφόρ.

Κι' ἐγίνηκεν ὅπως εἶπεν. Ἡ ἰδέα αὐτὴ ἐνεθουσίασε τὸν κ. Διευθυντήν. Καὶ τὸ δωμάτιο τῆς Ροζέττας ἑτοιμάσθηκε ὅσο μποροῦσε καλλίτερα καὶ παλυτελέστερα γιά... φυλακή ! "Ηταν εὐτυχισμένη. Δοκίμαζε μιὰ παράξενη χαρά, περνώντας τὴν πόρτα αὐτὴν ποὺ ἀνοιγότανε γι' αὐτὴν μονάχα. "Ηθελε νὰ φαντάζεται τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε νὰ κοιμηθῇ πὼς ὁ γειτονάς της τοῦ ἄλλου κελλιοῦ ἦταν ἕνας τρομερὸς δολοφόνος καὶ μποροῦσε νὰ πάρῃ ὄρκο πὼς ποτέ της δὲν ἔφαγεν καλλίτερα φαγητὰ ἀπ' αὐτὰ ποὺ τῆς ἔφταγνε ἡ κυρὰ-Μάρθα ἡ γυναῖκα τοῦ θυρωποῦ. 'Ο κὺρ Γιωργάκης ὅμως ὁ φίλος της, σνθρωπος μὲ ἰδέες τίμιες ποὺ μονάχα στὸ ἄκουσμα τῆς φυλακῆς ἔτρεμε, ἀγαποῦσε νὰ βλέπῃ τὴν νεαρὰ ἐρωμένη του νὰ παραδίνῃ τὸ κορμί της στὸ κύμα, νὰ παίζῃ μὲ τὰ πετραδάκια τῆς παραλίας, μὰ τὸ βράδυ, ὅταν τὴν συνόδευε μέχρι τῆς πόρτας τῆς φυλακῆς, ἔνοιωθε μιὰ δυσάρεστη ἐντύπωσι.

— Τὶ κουτὸς ποὺ εἶσαι, ἀγαπητέ μου ! Δὲν κοιμήθηκα ποτὲ καλλίτερα στὴ ζωή μου ! Σὲ βεβαιῶ πὼς οἱ γείτονές μου εἶνε λιγώτερο ἐνοχλητικοὶ ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου. Τὸ βράδυ θὰ γράψω τῆς Νινῆς.

***

«'Αγαπημένη μου Νινή, συχώρεσέ με ποὺ τόσο καιρὸ δὲ σοῦ ἔγραψα νέα μου. "Ημουν ἀπησχολημένη πολὺ μὲ τὴν ἐπίπλωσιν τῆς βίλλας μου, εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ἔχει τόσα πολλὰ δωμάτια ποὺ δὲν ξεύρω τὶ νὰ κάνω. "Εχω μιὰ μαγείρισσα καὶ πέντε ὑπηρέτες, κτλ. κτλ». Τὰ «καὶ τὰ λοιπὰ» ἦταν πέντε ὁλόκληρες κόλλες γεμᾶτες ἀπὸ λυρισμὸ καὶ περιγραφὴ τῆς βίλλας, ὥστε ἡ καϋμένη ἡ Νινὴ διαβίζοντας τὸ γράμμα της, σκέφθηκε:

— "Η Ροζέττα εἶνε καλή. 'Αφοῦ ἔχει τόσα δωμάτια ἀδειανά, δὲ θ' ἀρνηθῇ νὰ μὲ φιλοξενήσῃ γιὰ λίγες μέρες. Καὶ ἀμέσως φθάνει στὴ λουτρόπολι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι δυσκολεύτηκε νὰ βρῇ τὴν διεύθυνσί τη, ἦταν λίγο ἀκαθόριστη, ἄλλα ὅταν ἀνεκάλυψε τὴ «βίλλα» ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοχτό.

— Παναγιά μου ! Ἡ Ροζέττα στὴ φυλακή! Εἶνε δυνατόν ;.

Πῶς δὲν εἶνε. Νάτην μάλιστα. Περπατάει στὴν αὐλὴ μὲ δυὸ φυλακης. Νά, στὸ δρόμο, καὶ ὁ κ. Γεωργάκης. Θὰ πηγαίνῃ βέβαια νὰ τὴν πάρῃ γορήσῃ.

— "Αχ ! κύριε Γεωργάκη, ποιὸς τὸ πιστεύει ; Ἡ Ροζέττα στὴ φυλακή ; Καλὰ τῆς τῶλεγα ἐγώ. Τὴν εἶχε πιάσῃ σωστὴ κλεπτομανία ! Μήπως δὲν πῆγε παρ' ὅλγο νὰ πιασῇ, τὸν περασμένο χρόνο, μὲ κεῖνον τὸν 'Αμερικάνο ; Τί τὰ θέλετε ὅμως ; Μήπως φταίει κα' αὐτή ; Κεῖνος ὁ παληάνθρωπος ὁ 'Αντζικος τὴν σπρώχνει. Εἶνε τρελλαμένη μαζύ του ! Καὶ ἡ Νινὴ θὰ ἔλεγε ἴσως καὶ ἄλλα ἂν δὲν ἀντιλαμβάνετο ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅτι ὁ κὺρ-Γεωργάκης λιποθυμοῦσε.

Μ. ΣΤΗΡΙΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΕΓΩ ΘΑ ΕΙΜΑΙ Η ΣΤΕΡΝΗ ΣΟΥ ΑΓΑΠΗ

Μὴ μοῦ πῆς πῶς ἡ πρώτη σου εἶμαι ἀγάπη πές μου μόνο ἡ στερνή σου πῶς θᾶμαι, μοῦ φθάνει προτιμῶ τῆς ἀλήθειας τὴν πίκρα ν' ἀκούω παρὰ λόγια ψευτιᾶ: ζυμωμένα μὲ πλάνη.

Μὴ μοῦ πῆς πῶς ἡ πρώτη σου εἶμαι ἀγάπη. 'Ο ἁρμονικὸς ἀλλὰ καὶ τεχνικὸς τόνος τῆς φωνῆς σου, ποὺ ξέρει νὰ σαγηνεύῃ καὶ νὰ κατακτᾷ μαρτυρεῖ πῶς ἀρκετὰ μαθήματα σοῦ ἔδωκε ἡ ἀγκαλιὰ ἐκείνης στὸ σχολειὸ τῆς 'Αφροδίτης. Αὐτὰ τὰ ξέρω, ἀλλὰ θέλω νὰ τ' ἀκούσω κι' ἀπὸ σένα. Πές μου τα, μὴ φοβᾶσαι. Δὲν εἶμαι ἐγὼ ζηλιάρα, ζηλειάρα εἶναι ὅποια καταλαβαίνει τὴν ἀδυναμία της καὶ τρέμει γιὰ τὴν ἀποτυχία. 'Εγὼ εἶμαι πολὺ δυνατή, ζύγισα καλὰ καὶ ξέρω καλὰ τὴ δύναμή μου ὅπως ξέρω καὶ τὸν χαρακτῆρα σου.

'Ἡ πεταλούδα λὲν πῶς φτερουγίζει ἄστατη ὅλη τὴν ἡμέρα ἀπὸ λουλοῦδο σὲ λουλουδο καὶ ἀπὸ σὲ ἀνθὸ σὲ ἀνθὸ παίζοντας καὶ γιορτάζοντας τὴν ἄνοιξη. "Οταν ὅμως ἀντικρύσῃ τὰ μυροβόλα πέταλα τοῦ κρίνου, φωλιάζει γιὰ πάντα στὸ βυθό των καὶ ξεψυχᾷ ὀυφῶντας τῶν χυμό των. "Ετσι καὶ σύ, μιὰ ποὺ βρέθηκες στὸ διάβα μου καὶ σ' ἀγάπησα, μάθε το καλά, δὲν θὰ μοῦ φύγῃς. Εἶμαι ἤτυχη γι' αὐτό, γιατὶ ξέρω πῶς στὰ δικά μου μάτια θ' ἀντικρύσες ὅλες μαζὺ τῆς ἀχτίδες τῶν ματιῶν ποῦ κατέκτησες γιατὶ ἔτυχε νὰ σ' ἀρέσουν καὶ τὰ ὁποῖα λησμόνησες γρήγορα γιατὶ δὲν εἶχαν τὴ δύναμη νὰ σὲ κρατήσουν σᾶν μαγνῆτες κοντά των.

Γιατὶ ξέρω πῶς τὰ δικάμου χείλη θὰ γευθῇ; τοὺς χυμοὺς ὅλων μαζὺ τῶν χειλιῶν ποῦ σὲ ὡδήγησαν σ' ἔρωτικὰ μεθύσια μὰ ποῦ χόρταση γρήγορα ἀφοῦ δὲν μπόρεσαν νὰ σὲ ποτίσουν τὸ νέκταρ τοῦ πόθου καὶ τὸ μάνα τῆς ἀγάπης. Γιατὶ ξέρω πῶς στὴ δική μου ἀγκάλη θὰ νοιώσῃς τὴ ζεστασιὰ τῆς λατρείας καὶ τὴ γλυκάδα τοῦ πάθους ποὺ δὲν εἶχαν νὰ σοῦ χαρίσουν ἢ ἀγκαλιὲς ποῦ τόσον καιρὸ δοκίμαζες καὶ τόσον εὔκολα παραιτοῦσες. "Ισως σοῦ μιλῶ ἐγωϊστικὰ αὐτὴ τὴ στιγμή, μὰ μὴ ξεχνάς πῶς σὲ λατρεύω ἐγὼ περισσότερο ἀπὸ ὅσο σὲ ποθῶ ἐνῷ ἐκεῖνες ὅλες σὲ ποθοῦσαν μόνο χωρὶς νὰ σὲ λατρεύουν.

"Ετσι, ἂν ἢ ἄλλες θᾶχουν τὴν περηφάνεια νὰ λὲν ὅτι πρὶν ἀπὸ σένα, μὲ τὴ τέχνη καὶ ψευτιὰ των ἐκέρδισαν, γιὰ κάποια περίοδο τὴν ἀγάπη σου, ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν εὐτυχία νὰ λέγω ὅτι μὲ τὸ πραγματικό μου ἔρωτε ποῦ ἔχω γιὰ σένα εἶμαι ἡ ὑστερνὴ καὶ παντοτεινή σου ἀγαπούλα.

Βικτωρίτσα

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

A Sorti

"Ενις πολὺ μελαχροινὸς κύριος ἐνεργεῖ διαξιφισμοὺς ἐναντίον μιᾶς πολυφέρουσ πολίτισσας. 'Ε:εῖνη τὸν προσέχει μόνον γιατὶ τῆς κάνει ἐντύπωσιν ἡ βαθειὰ μελαχροινόδα του. Δὲν τοῦ μιλᾶ ὅμως, ἀλλὰ κάπου-κάπου τοῦ κτυπᾶ τὰ χείλη μὲ τὸ λευκὸ γαντάκι της γιὰ νὰ τὸν μαλώσῃ γιὰ τῆς ἀνοησίες τους.

— Δὲν θὰ μὲ προτιμήσετε λοιπὸν ποτέ ;

Καὶ ὁ μελοχροινὸς κύριος τῆς σκάει ἀποτόμως τὸ παραμῦθι.

— Γιατὶ ὄχι καλέ ; τοῦ ἀπαντᾶ ἡ τσαπερονοειδὴς πολίτισσα.. 'Αφῆστε νὰ φορέσω πρῶτα τὰ μαῦρα γάντια μου.

— Μά, τί λέτε ;

— "Ω ναὶ γιά... Τότε θὰ εἶνθε *a Sorti* μὲ τὰ γάντια μου καὶ θὰ σᾶς προσέξω.

'Ὁ κύριος δὲν ἐτόλμησε πλέον νὰ καταλάβῃ τὴν... Κωνποιιν.

Ὑπαίθριος γκαρσονιέρα

'Ἡ κοκοτίτσα ἐξεπλάγη.

— Καλέ,ποὺ πᾶς ἀπὸ δῶ στὴν ἐρημιά ;

— Στὴ γκαρσονιέρα μου,στὴν Πεντέλη.

Μιὰ κωνοειδὴς σκηνὴ ἐρχησιμεῖνε γιὰ γκαρσονιέρα στὸν ἑξαντρὶκ γλεντζέ. 'Ἡ κοκοτίτσα ὅμως δὲν ἦταν διόλου εὐχαριστημένη. Μέσα σὲ μιὰ σκηνὴ τὶ διάβολο γιέντι μπορεῖ νὰ γίνῃ ; 'Ο καβαλλιέρος ὅμως ἔσπευσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ ;

Πρῶτον : μέσα στὴ σκηνὴ ὁ ἔρως μπορεῖ νὰ πληρωθῇ φθηνότερα, διότι θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι θὰ πάρῃς καὶ καθαρὸν ἀέρα.

Δεύτερον : δὲν ὑτάρχει φόβος ἀπὸ τὴν ἀστυνομίαν τῶν ἠθῶν.

Τρίτον : δὲν ὑτάρχει φόβος δραπετεύσεως τῆς χελιδόνος. Ποῦ νὰ πάῃ μέσα στὰ δάση ;

"Εχει καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα μία ὑπαίθριος γκαρσονιέρα... 'Ἡ κοκοτίτσα ὅμως δὲν τὰ ἐχώνευσεν αὐτὰ ὅλα.

— "Αν ἤθελα ναῦρω καθαρὸν ἀέρα ἐπήγαινα στὸ Ζάππειο, τοῦ εἶπε.

"Οπου ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ ἔρως τὴν ἐποχὴν αὐτὴν δὲν ἀρέσκεται μόνον εἰς τὸ ν' ἀναπνέῃ καθαρὸν ἀέρα.

Π. ΝΑΛΒΟΣ

ΔΕΝ ΕΦΥΓΕΣ

Σὰ σύννεφο ἐχάθηκες μιὰ μέρ' ἀφορισμένη
Καὶ σὰν τρελλὸς ἐγύρισα παντοῦ νὰ σὲ ζητήσω·
Κάποια φωνὴ μοῦ ἔλεγε, ἀπ' τὴ καρδιὰ βγαλμένη
Πῶς εἶχες πόθο μυστικὸ νὰ μὴ σὲ λησμονήσω.

Κ' ἦταν σωστό! Σ'ἐπρόδωσε τὸ ὑστερνὸ φιλί σου.
"Ηταν σωστό! Σ'ἐπρόδωσε τὸ ὑστερνό σου βλέμμα·
Μέσ'στὴ καρδιά μου ἔρθαστε ἡ ὑστερνὴ πνοή σου,
καὶ μοῦπε πόσο μ' ἀγαπᾶ;... "Ω, ναί ! Δὶν εἶνε ψέμμα.

Μ'ἀγάπησες! Δὶν ἔφυγες ! Μᾶς 'χώρισεν ἡ μοῖρα.
Ποιὸς ξέρει μήπως γιὰ καλὸ σ' ἐπέταξε μακρυά μου.

Γι' αὐτὸ μὲ τὴ σπασμένη μου, μὲ τὴ φτωχή μου ζάρα
αἰώνια θὲ νὰ τραγουδῶ κ' ἐγὼ τὸν "Ἔρωτά μου!

Πάτραι *Παν. Κ. Κανελλόπουλος*

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

'Αναγνῶσται καὶ ἀναγνώστριαι, θέλετε νὰ μάθετε κάτι, τὸ ὁποῖον εἶμεθα βέβαιοι ὅτι σᾶς ἐνδιαφέρει ; Στείλατέ μας τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν σας. Γράψατε : Πρότυπον ἐκδοτικὸν γραφεῖον «Πρόοδος» Τμῆμα Α'. Πειραιᾶ.

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Α. Δαλακουκίδην, συνδρομή σας ἐλήφθη· *Ἐρ. Παπαδάκη*, φύλλα ἐστάλησαν, *C.Carydis* συνδρομὴ ἐλήφθη, καθυστερηθέντα φύλλα ἐστάλησαν. *Ι. Γαλανόν*, ἐνεγράφητε, *Κ. Τσιρογιάννην*, συνδρομή σας ἐλήφθη, *Ι. Παπαδόπουλον*, δὲν ὑτάρχει.

ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

'Εγκρίνονται : «*Μπολσεβίκος*».

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΨΗΦΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΝ ΑΣΤΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

Μέχρι τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἐλήφθησαν οἱ ἑξῆς νέοι ψῆφοι :

'Υπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Τζαννουδάκη 'Cold Life 1.

'Υπὲρ τῆς δίδος Μαρίας 'Επιτροπάκη : Νίκος Οἰκονομόπουλος 14, Μαρ'κα Α.. 1, Κ. Βασαλάκη 1, Δ. Δαπόντες 1, Σταθουλέας 2 Π. Διαμαντάκη 1, Σακελοριάδης 1, Ζαχαρόπουλος 1, Α. Δασκαλάκης 1.

'Υπὲρ τῆς δίδος Vichi Nicolaïdou : «Μόρτης -Αλεξανδρείας» 26.

'Υπὲρ τῆς δίδος Νίτσας Δοιδωρικιάτου : 'Χρηματιστής' 4, «Κ.τάδικος» 10.

'Υπὲρ τῆς δίδος Διλῆς Λιακοπούλου: Μύρων Δ σκαλάκης 10, «Λαίδη Μαίριαχ» 3, Γ. Μίσιος 10, Π. Μπεσλεμὲς 14.

'Υπὲρ τῆς Δίδος Μαρίκας Πλαταρίδου · 'Αριστοκράτης Λίγυπτιάδης 20.

'Υπὲρ τῆς δίδος 'Εσθῆρ Λάσκαρη : Ρίκα Χρον δου 2.

'Υπὲρ τῆς δίδος 'Ιωμήνης Φραγκιᾶ : Γιασεμὴ Πουλάκη 10, Εἰρήνη Πουλάκη 1, Βασιλικὴ Πουλάκη 2, Θωμᾶς Σαρακηνιώτης 8, 'Ιωάννης 'Αναγνόστου 1, 'Αθαν. Μιχαλ πουλος 4, Μιχαὴλ Ξηλᾶς 1, Φωτίων Σουπολίκας 1, 'Ιωάν. Γ. σωγανᾶς 6.

'Υπὲρ τῆς δίδος Εὐαγγελίας Γκινάλη : 'Ιωβέλς 1.

'Υπὲρ τῆς δίδος 'Αθανασίας Τσιτσόρα : Θεόδ. Τριαντοφύλλης 1.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

'Υπὲρ τῆς Δίδος Μιράντας Μυράτ : Νίκος Γκούτας 2.

'Υπὲρ τῆς δίδος 'Αλίκης Θεοδωρίδου: Εὐαγ. 'Εφημερράκης 1, Ἄγγελος Μέγας 1, 'Αγγελῆς Ἰγγλέσης 1, Π. Πάνος 1, Μ. Καθρεπτάκης 1.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΠΑΞΕΩΝ

'Υπὲρ τῆς Δίδος Λύδας Βέργου : Νίκος Χριστινάκης 6.

ΔΙΑ ΤΟΝ ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΝ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΝ

'Υπὲρ τῆς δίδος Νίτσας Μελοχρινοῦ : Εὐαγ. Μπομποτᾶς 1, Βάσω Παπαδάκη 4, Γ. Παπαγεωργίου 1.

Υπὲρ τῆς δίδος Βασιλείας Κωνσταντίνου: 'Αλεξ. Μιχαλᾶς 4, 'Αδαμαντία 'Ιατροπούλου2.

'Υπὲρ τῆς δίδος Βασιλείας 'Αλεξανδρου : Δ. Ζήσιμος 3, 'Αλέκος Μοῦτσος 2C.

'Υπὲρ τῆς δίδος 'Αταλάντης 'Αντωνιάδου : Δ. Νικολαΐδης 40.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΚΑΤΑ ΠΟΛΕΙΣ

ΑΘΗΝΩΝ

'Αστικοῦ : Ρτοιι Μεγολίδου 279, Βιργινία Λομπροπούλου 193, Λέλα Γιαννάρου 123 'Ισμήνη Φραγκιᾶ 180, 'Αντιότη Μεταξᾶ 56, 'Ιουλία Μπαξεβάνη 34, 'Ολγα Οἰκονομίδου 23, Μαρία Λαμπροπούλου 13, Μίνα Κυριακοῦ 22, Δ. Κούρου 2, Ζλδα Δενάρδου 2. Φούλα Γιανναρέλη 7. 'Εσθῆρ Λάσκαρη 18 Μαρία 'Επιτροπάκη 58.

Καλλιτεχνικοῦ: 'Αλίκη Θεοδωρίδου 69, Φωτεινὴ Λυόη 56 Μυράντα Μυράτ 63 Καλλιόπη Χαρίση 62, Μαρία Κοτοπούλη 52, Μαρία Κούρμη 55, Μελπομένη Κολυβᾶ 26, 'Ολυμπία Κοντιώτου 26, Ζαζᾶ Μπρηλλάντη 28, 'Αφροδίτη Λαουτάρη 52.

'Εργαζομένων τάξεων : Βάσω 'Ιατροῦ 228, Λύδα Βέργου 167, Μαρίνα Χατζηϊάννου 20, Μαρια Νικητοῦ 7.

Προσφυγικοῦ : Νίνα Μελαχροινοῦ 430, Μαρία Κομνηνοῦ 74, 'Αταλάντη 'Αντωνιάδου 114, Κούλα Χατζηϊωάννου 34, Δέσποινα 'Αλεξάνδρου 118. 'Αντιγόνη Πιπερᾶ 44 'Αντιγόνη Λυπαρώδη 7, Βασιλεία Κωνσταντίνου 55, Θάλεια Βόγοβιτς 10.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ

'Αστικοῦ: Νίτσα Λοιδωρικιώτου 47, Μπέμπη Κοσμᾶ 9, Κ. Παναγιωτάτου 2.

Καλλιτεχνικοῦ. Βασιλεία Κωτσοβούλου 1.

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

'Αστικοῦ: Λιλὴ Λιακοπούλου 189 'Ελισσάβετ Γκινόλη 77, Μαρ'κα Πλαταρίδου 20.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

'Αστικοῦ : Στυλιανὴ Μίζιου 12.

ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ: Πίτσα Σαμαροπούλου 1.

ΚΡΗΤΗΣ

'Αστικοῦ: Εὐαγγελία Χαραλαμπάκη 50. Μαρια Ζυνιδάκη 10, Εὐθυμία Μοάτσου 18. Εὐαγγελία Τζαννουδάκη 6.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

'Αστικοῦ: *Vichi Nicolaidou* 89.

ΠΥΡΓΟΥ

'Αστικοῦ: Λιζέττα Μωραϊτιδου 10.

ΝΑΥΠΑΚΤΟΥ

'Αστικοῦ: 'Ιωάννα Καρκαβέλλα 75

ΝΑΥΠΛΙΟΥ

'Αστικοῦ: Μελπομένη Μητρομάρα, 4. Μαρία Χαρδουβάλη 1.

ΚΑΠΕΡΝΗΣΙΟΥ

'Αστικοῦ : 'Αθαν. Τσιτάρα 37.

ΠΑΤΡΩΝ

'Αστικοῦ: Λιτσα Κανελλοπούλου 31. 'Αθανασια Τσιστάρα 46.

ΣΕΡΡΩΝ

Καλλιτεχνικοῦ : Μαρινα Λυσιμάχου 10.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

30 Λεπτὰ ἡ λέξις

—*Θηλυκοὶ ὑπάξεις, προσοχή ! 'Αλληλογραφῶ μαζῆ σας παντοχόθεν. Σκοπὸς ἱερώτατος. «Μπολσεβίκος» Ρ. Κ. 'Ιωάννινα.*

—*'Οποια μοῦ πρωτογράψῃ, μικροῦλες μου φεμινίστριες, θὰ τῆς χαρίσω 25 ψήφους. 'Εμπρὸς λοιπόν. Γράψατε : Jean Vels, 'Αγίο-Γεωργίου 12, Θεσσαλονίκη.*

Ζητῶ τὴν καλὴν ἀλληλογραφίαν τῶν ἀναγωστριῶν. Προτιμῶ 'Αθηνῶν- 'Αλεξανδρείας. Τάκης Νικολάου, 7ον Συν)μα, Π Πολιτεία 'Αθῆναι.

—*Μία πικραμένη ψυχὴ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ μορφωμένα κορίτσια πανταχόθεν. Σκοπὸς θὰ γνωσθῇ. Γράψατε καὶ 'Αγγλιστί. Προτιμῶνται 'Αθηνῶν, Πειραιῶς, Χίου, Σύρου καὶ 'Ιονίων νήσων. Διεύθυνσις : «Socrates» Wireless operator ss Zhetis c)o Larris, 11 Bete Ierrace. Cardiff.*

—*Λόγῳ τῆς δι' ἐξωτερικὸν ἀναχωρήσεώς μου ἀποχωρῶ ἀπὸ τὸ σαλονάκι τῆς ἀγαπητῆς «Σφαίρας». Τὸς καὶ τοὺς τιμήσαντες μὲ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Μαραμένο Τριαντάφυλλο» εὐχαριστῶ θερμῶς.*

—*'Αλληλογραφῶ μὲ νέους ἐξ 'Αμερικῆς. Γράψατε : Νίνα Σαρέφογλου ; Κοζάνη Μακεδονίας.*

—*Μὲ νεαρὶς αἰσθηματικὲς ὑπάξεις ζητῶ νὰ γναριοθῶ. Μ.λιάδης Μακρίδης P.R. 'Ενταῦθα.*

—*Ἐτῶν 27 ἐτῶν, μηχαν.κός, ζητεῖ σχέσεις μὲ χήραν εὐκατάστατον. Σκοπὸς γάμος. Γράψατε : Κόν 'Ηλίου Δημητρίου, μηχανικόν, Καφφενεῖον «Παράδεισος» 'Ομόνοια, 'Αθῆνας.*

—*Δήλωσις.— Φοιτητὴς ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ κορίτσια μορφωμένα, Σκοπὸς πνευματικὴς ἐπικοινωνία, προσωπικὴ γνωριμία. Βασ. Ζερβός, P.R. 'Αθῆναι.*

—*Θέλων ὅπως διασκεδάσω τὴν μακροχρόνιον μονοτονίαν τοῦ ἐξωτερικοῦ ζητῶ ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν φωτογραφιῶν μὲ πνευματώδεις δεσποινίδας ἀπάσης τῆς 'Ελλάδος, Κύπρου καὶ προσφυγοπούλες ἀπὸ 17- 22 ἐτῶν. Σκοπὸς γνωριμία, φιλία. Διεύθυνσις P. S. Rose 8 Mindura Phodesia South Africa*

—*Μόνο σὲ ποντικὰ κορίτσια γράφω. Νίκος Χριστινάκης, 'Αγ. Νικόλαος Κρήτης.*

—*Συγχαίρω ὁλοψύχως τοὺς ἀναλεβόντες τὴν ἡγεσίον ἐνὸς τόσου ὡραίου ἀγῶνος τῆς εἰσόδου στὴν Βουλὴν τῆς 'Ελληνίδος γυναικός. Νίκος Χριστινάκης, 'Αγ. Νικόλαος Κρήτης.*

—*Φίλη μου, ἡ παραμονή σου ἐνταῦθα χωρὶς νὰ σὲ συναντῶ, εἴτε μὲ τὴν θέλησίν σου, εἴτε ὄχι, μοῦ προξενεῖ ἀπερίγραπτον ὀδύνην. Σὲ παρακαλῶ νὰ φύγῃς ἀπὸ τὰς 'Αθήνας. Σοῦ τὸ ζητῶ ὡς χάριν. «Μεραμένον Τριαντάφυλλον»*

ΗΣΤΗΛΗΜΟΥ

Θὰ ἤθελα αὐτὴ τὴν ἑβδομάδα νὰ ἐφιστοῦσατε περισσότερον τὴν προσοχήν σας εἰς τὴν τυπογραφικὴν ἐμφάνισιν. Κατεβλήθη πᾶσα φροντὶς τόσον ἐκ μέρους τοῦ συντακτικοῦ ὅσον καὶ τοῦ τυπογραφικοῦ προσωπικοῦ διὰ νὰ παρουσιασθῇ«Σφαῖρα»μὲδλητὴλεπτότητακαὶ τὸ σὶκ ποὺ ὀνειροπόλησα τόσον καιρὸ νὰ τῆς δώσω. Τώρα ἂς προσέξουν οἱ φίλοι συνεργάται:'Από τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεώς της ἡ«Σφαῖρα», διὰ τὸ ἔργα τῶν συνεργατῶν της ἐτήρησεν αὐστηρότατα ἕνα ὅρον : νὰ μὴ δημοσιεύῃ παρὰ τὰ ἀπολύτως καλὰ ἔργα. Τὸν ὅρον αὐτὸν θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ τὸν τηρῇ αὐστηρότερα μάλιστα τὴν φορὰν αὐτήν, ὁπότε ἡ «Σφαῖρα» παρουσιάζει αἰσθητὰς βελτιώσεις καθ' ὅλα καὶ εἰς ὅλα. "Εχω λοιπὸν τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας καὶ συνεργάτας νὰ ἔχουν πάντα ὑπ' ὄψιν των τὸν ὅρον αὐτόν.

Μ' ἀρέσει ὁ ρυθμὸς τοῦ ποιήματός σας, κ. 'Ε μ μ. Δ ρ ά σ... ἀλλ' ἡ ἐμπνευσις μοῦ φαίνεται σόλοικη. 'Ἡ ζωὴ δὲν ὀνειροπολεῖ. 'Εμεῖς ὀνειροπολοῦμε τὴ ζωή.—Τὸ δικό σας δὲν ξέρω πῶς μοιάζει μὲ μῦθον τοῦ Αἰσώπου, κ. Δ η μ ή τ ρ. 'Α λ ε ξ ά ν δ ρ...— Δὲν δημοσιεύει τέτοια πράγματα ἡ «Σφαῖρα», κ. Κ. Ζ α χ α ρ. Δένεγκ ρίνω ἐπίσης τὰ ἔργα τῶν κ.

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ

ΚΑΤΑΦΕΡΤΖΗΣ

Πιρδίκω μ' πλίμ'
Εἶνι νὰν τ' φευγ' ἀ νοῦς τ' ἀθρώπ' ὀύρὴ κουκβάγια μ'. Ἄλλου ποὺ νὰ σ' λιέου κι' ἄλλου ποὺ νὰν τ' γλιέπ'ς μὶ τὰ γκαβά σ'. Ἀπουδημία κατὰ π' λιὲν κι' πιρὶ διὰ γραμμάτι ἀποὺ προυφτάδ.ς κ' λουῆς — λουῆς ἀθρῶπ' ἀπ' κὰν'νι θάγματα κὶ τερατουλουήματα.

Σὰν ἄκ'σα κὶ γὼ οὐ δόλιους κατὰ π' λέανι οὐότ' δύνουντι νὰ σκαρώσ'νι οὐότ' θέλ'νι σκωθ'κα προυψὲ τ' βραδάκι κὶ κ'βαλήθ'κα σ' ἔνανι ἀπ' δαύτοτς,

— Μὶ τοῦ σμ'πάθειου τσ' ἀφιντιᾶς σου, τ' λιέου, καλημερούδια σ', πουῶς τὰ πουρεβ'ς;

— Καλά, μ' ἀκουκρίν'τι αὐτὴνους.

— Δὲ μ' λιές, τ' λόου σ' εἶσι οὐ προυφήτ'ς κι' οἱ νόμοι;

— Ἰγὼ μ' λιέει, τί ἀπουθ'μεῖ οὐ κύριους;

— Ἐσένα.

— Στ'ς διαταὲς σ'.

— Ἀγροίκ'σα τ' κάνου γὼ τότες, οὐότ' τάχατες μπουρᾶς νὰ καταφεν'ς τ' κάθε τι ἀπ' σὶ βουλιέται κι' τὰ βουλέβ'ς νιὰ χαρά.

— Ἀλήθεια μ' ἀπουκρίν'τι. Θελ'ς νὰ θάφτουμι κανιὰ οὐροῦλα;

— Μίστητί μου Κύργιϊ! Κν'ήσ' ἀπ' τοὺν τόπου σ' χρισιτανέ μ'! Σκουλ'καντέρα εἶσι' μαθὲς ἀπ' θ'νὰ χουθῆς στοῦ ἴσουμα;

— Ἰέχου τ' δύναμι νὰν τοὺ κάνου, μ' λιέει ἀὐτσύνους οὐ ἀθεόφοβους.

— Μὴ σώ'η κὶ τ ν ἰέχ'ς. Χαρ'σμά σ'.

— Θέλ'ς νὰ μείνου ξιρὸς ἰδὼ σ'ν τόπου ἀπ' νὰ μὶ πατᾶς καὶ νὰ μὴ σιέμαι ντὶπ κατὰ ντίπ;

— Κι' γὼ τ' καταφέρ'νου αὐτήνου. Ἅμα βγάλου τοὺ τσαρ'χάκι μ' κὶ σ' καταφέρου μίνια στοὺ κεφάλ'κ σὶ κάνου κὶ μέν'ς στοὺν τόποτ ἀπ' δὲν ξανακ'νιέσι πουτές. Ἄλλου τίπ'τις;

— Θέλ'ς νὰ καίουμι μὶ πιτρέλαιου;

— Τὶ λιὲς οὐρ' χαντακουμένο! Τς' πουντικοὶ καῖνι μὶ τ' πιτρέλαιου.

— Καίουμι κὶ γὼ ἅμα τοὺ θ'λήσου.

— Κὶ δὲν παθαίν'ς τίπ'τις;

— Ἄκα!

— Τότν'ις δὲ μ' λιές, μπουρᾶς νὰ σκαρώ'ης κὶ γιὰ τ'ν ἀφιντιά μ' κάτι τις ἀπ' ἤρθα γυρεύοντάς σ';

— Ἰύχαρίστους.

— Ἰέχου σ'ν τσιποῦλα μ' μίνια καὶ τριάντα πέντε οὐλα-οὐλα. Δὲ μ' κάν'ς τὴ χάρ' νὰ μ' τ' αὐγατί'ης ἴσαμι κᾶνα χ'λιαρικοῦλι κὶ σ' δίνου τὰ μ'σά.

— Αὐτήνου δὲ γέν'τὶ μ' ἀπουκρίν'ται.

— Γιατὶ οὐρὲ ζαγάρ;

— Γιατὶ ἔτσι, δὲ γέν'τι, ἄλλου τίποτ'τις.

— Ἰέχου μίνια π'λακίδα στοὺ χουριό, ἀπ' τ'ν λιὲν Πιρδίκου. Ἰέχ' μίνια φάτσα σὰν τ' μαῖμοὺ τ' θηριγιοτρουφεῖου κὶ τρουώει ἰένα μπιρίδρουμου κὶ μ'σὸ – ὄξ' ἀπ' λόου μας.

— Τοὺ λ'πόν;

— Μπουρᾶς νὰ μ' τὴ μουρφολοῖσης νιὰ ψ'χλοῦλα κὶ νὰν τ'ς κόψης τ'ν πουλυφαῖα ἀπ' θ'νὰ μὶ χαντακώση στὸ μάσ'μα σὰν τὰ φέρ' οὐ ξερζεβούλης κὶ παρθοῦμι χειρουπόδαρα;

— Οὔτι αὐτήνου δὲ γέν'τι, μ' λιέει οὐ θιοτούμπ'ς.

— Τοὺν κακὸ σ' τοὺν κιρὸ παληουλουμπουδύτ' τ' κάνου γὼ τότες.

Σ' λιέου τοὺ ἰένα δὲ γέν'τι, τ' λιέου τοὺ ἄλλου δὲ γέν'τι. Τί μ' γνοιάζ' ἰμένα ἂν ξέρ'ς ἢ ἀφεντιά σ' κὶ γίν'σι τούβλου;

Κὶ ἔτσ' τοὺν παράτ'κα κὶ ἰέφγα ἄναυλους ἀπ' δαύτουνι. Τί νὰ σ' κάνου ἰγώ. Εἶνε γραφτό σ' νὰ μείν'ς ἰέτσι μὲ τ' φάτσα ποῦχ'ς —νὰ μὴ βασκαθῆς τρουμάρα νὰ σοῦρθ'.

Ταῦτα κι'μένου, γειά σ' κι' ἀντίου μ'.

ΜΗΤΡΟΥΣ ΚΟΥΡΝΟΓΑΛΟΥΣ

ΤΥΠΟΙΣ ΠΕΙΡΟΔΙΚΟΥ "ΣΦΑΙΡΑ,,
ΟΔΟΣ ΡΟΜΒΗΣ 16
ΑΘΗΝΑΙ

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
Ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαιροι

Καθαπερ ἔγωγε ἄρισθος συνδαξεὺς ἤγουν καὶ τουτέσθιν δημοσιογραπτεύς, δημοσιέπτων τὸ παρὸν καθ' ἑκάστην τῆς ἑβδομαδὸς πρὸς παράσθασιν τοῦ θίασου τῆς ὀγδόης σελιδὸς σὺν τὲ τοῦ Μητρουσίου Βλαμίοι καὶ Βετός, τὸ ὁποῖον ἑβδομαδιακὸν συναυλίον. Καὶ γὰρ μὲ τὸ γράπτειν μόνον τινὰς οὐκ δύναται ἀνδαπεξελθεῖν τὰς παρὸν ἐποχάς, τουθόπερ οἱ καιροὶ αἰσχροκελδεῖς καὶ χαλεποειδεῖς λίαν ἀπεφάσισον ἀνεῶξαι ἐφημεριδοκαφνοπωλεῖον εἰς χαπτείαν πρὸς ἐπούλωσιν τῶν ἐμαπτοῦ ἀναγχῶν ἤγουν τῶν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν τοῦ φαραέως πληγῶν. Ἤδη ὅθεν τὸ ὁποῖον βούλομαι συνέθαιρον πρὸς καταβολὴν τῶν καπιταλίων.
Διὰ τᾶπτα περικαλῶ ἅπανδας ὑμᾶς ἐγχαρδίως ὑποστηριξέναι με, ἔγωγε δὲ θὰ ἐπχαριστῶ αἰωνίως, τὸ ὁποῖον ἀναμείνατε προτέρως νὰ ἀνεωχθῆ τὸ καφνοπωλεῖον.

Ο ΑΓΚΑΘΗΓΓΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ

ΔΙΑΒΑΤΙΚΗ

Ἁγιοδημητριάτικαν μήτερ μου,

Παραντίπροχτες ὁ Ἀρζὲρ μοῦ ἐψούνισε ὀλίγην γ λάδα διὰ νὰ τὴν κάμω ζωμόν, ἕνεκα ὅπου ὁ ἀδερφός του ὁ χτηνίατρος εἶπε πὼς εἶμαι διαβατική. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ ἔκανα νὰ ρίφσω μέσα στὸ ζωμίον καὶ μερικὰ καρότα, ἔρχεται στὴν κουζίνα ὁ Ἀρζὲρ καὶ μοῦ λέει νὰ πετάξω τὸ κρέας γιατί, λέει, ἡ γελὰς εἶχε φάει φραμάκι κι' εἶχε φραμακωθῆ τὸ κρέας της.

—Ρέ, ἄντε πάαινε πέρα, τοῦ κάνω κι' ἐγὼ δὲ φοβᾶμαι. Δὲ θυμᾶσαι πειόπερσυ, ὅπου μ' ἐδάγκωσε ἕνα μαντρόσκυλλο κι' ἐλύσσαξε; Ἀμὴ τί; Δόξα σοι ὁ Θεός τὸ στομάχιόν μου χώνεύει ἔταχτα. Τῆς προάλλες ποὺ εἶχα τὴν ὀνοματεπωνυμικὴν μου ἐγιορτήν, ἔφαα τρία πιάτα σαλιγκάρια κι' ἐκοιμήθηκα τὴ νύχτα σὰν τὸ περιστεράκι. Τουρνὲ τὸ λοιπόν, κοινῶς γύρισέ μου τὴν πλάτη.

Ἐκάθησα, ποὺ λὲς κι' ἔφαα οὖλο τὸ κρέας μονάχη μου,καὶ τώρα θὰ πάω στὸ κενηματόγραφο διὰ κοιμηθῶ καὶ νὰ τὸ πέφσω.

ΒΕΤΤΑ

ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΗΣ ΜΟΔΙΣΤΡΟΥΛΑΣ

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

Ἄχου, μαμάκα μου, μαμακίτσα μου, μαμακουλίτσα μου, τί ἰδέα πάλιν τοῦ ἦλθεν τοῦ Ἀθανασίου μου εἰς τὸν νωτιαῖον μυελὸν διὰ νὰ μοῦ λέη πῶς ὅταν στεφανωθοῦμε καὶ μᾶς διαβάση ὁ ἱερεῦ θὰ μὲ χωρίση ἐὰν κάμνω κορίτσι τέκνον καὶ δὲν κάμνω ἀγόρι. Ἄχου, μαμακούλα μου, πῶς νὰ τὰ καταφέρω τώρα ἡ κακομοιρούλα; Μήμπως τὸ τέκνον εἶναι φασούλι διὰ νὰ τὸ φυτεύσης καὶ νὰ ξεύρης τί θὰ φυτρώση; Αὐτὰ εἶναι Θειϊκὰ πράγματα, μαμάκα μου, καὶ κανένας μήτε σύ, μήτε ὁ κὺρ Γιάννης ὁ σπιτονοικοκύρης μας, μήτε ὁ διάκος, μήτε κανεὶς τὰ γνωρίζει. Ἄχ, πῶς νὰ κάνω τώρα νὰ τὸν εὐχαριστήσω; Τὸν χάνω, μαμάκα μου, τὸν Ἀθανάσιόν μου, τὸν χάνω ἐνδελῶς. Ἄχ, τί ἤθελα ἡ ἔρημη νὰ μνηστηρευθῶ καὶ δὲν καθόμην ἐλεύτερη νὰ μὴν ἔχω ἀνάγκην κανένα, καὶ νὰ κάνω κι' ὅ,τι τέκνα θέλω δίχως νὰ δίνω λογαριασμὸ σὲ κανένα; Μελανὴ νὰ ἦτο ἡ ὥρα ποὺ μοῦρθε σὰν πυρετὸς καὶ ἀναγκάστηκα νὰ πῶ τὸ ναὶ στὸν Ἀθανάσιον. Ἄχ! δὶς ἄχ!

Η ΜΕΡΙΤΣΑ

ΤΟΥ ΒΛΑΜΗ ΤΑ ΚΑΜΩΜΑΤΑ

ΚΟΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἄκου ρὲ κόσμε μυστήριε, τόσον καιρὸ νὰν τὰ ψήνουμε τὰ κεφτεδάκια καὶ νὰν τὴ ξηγάωτὴ φαυλοκράτισσα τὴ Μανίω μου κι' ἀκόμα νὰ μάθη τί εἶνε Κομουνισμός. Στραβὴ θὰ πᾶς στὸν Ἅδη κακομοίρα.

Κομουνισμὸς λοιπὸ ρὲ ὄρνεο θὰ πῇ ἰσότη, μερασιά, καὶ βούτα, καλὰ δὲν τὰ λέω ρὲ βλάμηδες.

Ἰσότη ποῦ λὲς θὰ πῇ νἄμαστε οὔλοι οἱ ἄνθρωποι ἴσοι ἕνα μπόϊ καὶ ὄχι ὁ μὲν νὰ εἶνε ψηλότερος καὶ ὁ ἕτερος κοντήτερος.

Ἐπειδήτης δηλαδὴ ἔτυχε ὁ μάπας ὁ πατέρας μου νὰ μὲ κάνη κοντὸ πρέπει νἄρχεται ὁ ἄλλος ὁ μαντράχαλος νὰ μοῦ κόνη τὸ λεονταρῆ;

Ὄχι ρὲ ἀγάπη μου αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου σωστὸ. Τοῦ κόβω λοιπὸ τὰ ποδάρια κι' ἔτσι γίνεται πιὸ κοντὸς κι' ἀπὸ μένα Ξηγιέμαι Σολωμονικῶς;

Ὅσο γιὰ τὴ μερασιά... Τὰ σὰ ἐμὰ καὶ τὰ ἐμὰ σὰ ὅπως τὸ διαλαβαίνει καὶ ἡ σύνοψι.

Ὁ πᾶσα ἕκαστος θὰ βάεη κάτω ὅ,τι ἔχει καὶ δὲν ἔχει, παραδείγματος χάρι ἐσὺ νὰ νὰ λέμε ρὲ Μανιὼ πόσα τάχεις. Ἂς ποῦμε δέκα τάλλαρα. Μοῦ δίνεις ἐμένα τὰ πέντε καὶ τὰ ρέστα δικά σου.

Ἔλα λοιπὸ κατέβαινε δὲν ἀκοῦς; γιατὶ ἀλλοιῶς πῶς θὰ μάθης περὶ μερασιὰ ἂν δὲν κάνης ὅτι σοῦ λέω. Νομίζω; Καὶ ποῦ λὲς λοιπὸ ἔτσι γίνεται ἡ μερασιὰ μ' ἑνόησες;

Ἂν θέλεις μάλιστα γιὰ νἄμαστε ἐν τάξει δός μου καὶ τὰ ρέστα γιὰ τὸν κόπο μου γιατὶ δὲ τὸ πιστεύω νὰ θέλης νὰ μάθης τζάμπα περὶ Κομουνισμό. Τοιουτοτρόπως τελειώνει καὶ τὸ τρίτο κεφάλαιο περὶ βούτα γιὰ νὰ ξέρης. Καὶ τώρα καληνύχτα γι' αὔριο ρὲ βάσανο. Εἶπες τίποτα;

Ο ΒΛΑΜΗΣ

ΦΑΚΙΡΙΚΑ ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ

ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

Τώρα νὰ μπάσης ἐσένα μέσα στὸ τραῖνος τῆς Κηβίζιας... Ἕνα, ντύο ἀλὰ τρέ... Ἐσὺ τὰ ὑπνωτισης τὸ τραῖνος κ' ἐκεῖνο ντὲ τὰ κουνηῆ ἀπὸ τὸ τέσι του. Κουνιέται; Τώρα ὁ τραῖνος τὰ ὑπνωτίση ἐσένα καὶ ντὲ τὰ κουνιέσαι ἀπ' τὸ τέσι σου... Κουνιέσαι;

Τώρα νὰ ξυπνήσης καὶ ὁ τραῖνος τὰ κουνηνῆ. Κουνιέται;

—Ἀδύνατον, κύριε. Ἐχάλασεν ἡ μηχανή.

—Τώρα νὰπάρης τὸ χοντρὸ αὐτὸ μαντὰμ καὶ θὰ τὸ τάψης στὸ κῶμα ὅση ὥρα τέλετε; Νὰ τὸ τάψης μισὴ ὥρα;

— Ὄχι, μιὰ ὥρα...

— Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, κάμετέ μου τὴ χάρη νὰ τὴν θάφετε γιὰ πέντ' ἓξ χρόνια...

— Πέντ' ἓξη κρόνια;... Ἀντύνατον..,

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε... Εἶναι, ξέρετε, πεθερά μου!

Ἔχει σήμερης νοικιοστάσιο.. κακοπλερωτὴ νοικοκύρη ντὲ φέγει τί νὰ κάνεις;

Παταίνεις καταληψία, πέφτεις κάτου, παίρνης σπίτι σου, βάζεις ἀπάνω κοιλιά σου, χτυπάει φίλος σου μὲ τὸ σφυρί,σπίτι σπάζει, νοικοκύρη κακοπληρωτὴ φέγει, κάνεις ντουλιά σου;

ΤΡΑΧΑΝΑΜΠΕΗΣ